

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ХИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 8 (1453)

София, август 2011 г.

Цена 0.50 лв.

Тайната на Преобразението Господне

В календара на Католическата църква се намира един празник - Преобразение Господне, който ние, християните, отбеляваме по специален начин. Този празник иска да ни припомни, че имаме такъв Бог, Който не само че ни обича, не само че желае нашето спасение, Който не само е всемогъщ и милосърден, но преди всичко е Бог, Който във всеки момент е близко до нас, Който стана един от нас, Който се преобрази, като се въплъти в човек. Това е тайната на Преобразението Господне - Бог желае да бъде до нас и затова Той се преобразява, за да бъде не Бог далечен, а Бог близък, Който е в нашето всекидневие, Бог, Който съчувства и разбира нашите проблеми и радости.

Преобразението е позволило на апостолите - както и на нас след 2000 години - да разберат колко мизерно и непълно е въображението им за Бог. Христос се е преобразил пред очите на апостолите, та тях-

[На стр. 9](#)

„Преобразение“, Теофан Грек

Доброволци на „Каритас“ - с. Малчица, бяха на поклонническо пътуване в Италия

От 27 април до 8 май група доброволци на „Каритас“, „Света Анна“ в с. Малчица, водени от отец Ремо Гамбакорта, бяха на поклонничество в Италия.

Посещението на светите места започна от Лорето - един емблематичен град за католическите поклонници, в който се съхраняват три от стените на Светия дом - рождената къща на Дева Мария. Младите хора се поклониха в базиликата „Санта Каза“ и пред къщата на Девата и се отправиха към Ланчано. Този стариен италиански град вече 12 века пази първото най-голямо чудо на Евхаристията. Младите хора разглеждаха града с неговата забележителна архитектура и дух, посетиха катедралата „Санта Мария дел Понте“, катедралата „Санта Мария Маджоре“, както и черквата „Свети Франциск“, където се поклониха пред чудото на Евхаристията.

Следващата спирка на доброволците беше Рим. Тук те се

Душата ми Величае Господа... (Лк., 1, 46)

Ще разгледам по-обстойно Евангелието, което се чете по време на утренята на 15 август. Нека се върнем малко назад в историята, за да застанем заедно с Дева Мария на прага на къщата на Захарий и Елисавета. Когато Мария отива в къщата на Елисавета, тя вече носи в себе си най-голямата тайна на човешката история: тайната на един Бог, Който стана човек в утробата й (Йн., 1, 14). На прага на къщата на Захарий я очаква една благословия, която, както знаем, е последствие от това, което е чула от ангел Гавриил: „Благословена си ти между

жените, и благословен е плодът на твоята утроба!... И блажена е, която е повървала, понеже ще се събудне казаното и от Господа“ (Лк., 1, 42, 45). И точно в този момент от дълбочината на нейното мълчание извира песента „Величае“ (Магнификат), която изразява цялата истина за голямото тайнство. Чрез тази песен стават две основни неща: на първо място се известява на свeta историята на Спасението, а на второ място се показва същността на майчиното сърце в думите „Душата ми величае Господа...“ (Лк., 1, 46). Ако днес ние не се намираме по-

вече на прага на къщата на Захарий, то е, защото се намираме на прага на вечността. Историята на Църквата никазва, че животът на Дева Мария е приключил тук, на земята, поради което нормално е да се осъществи върху нея онзи закон, за който апостол Павел говори в посланието си до коринтийците: законът на смъртта, който е победен от възкресението на Христос. И наистина „Христос възкръсна от мъртвите и за умрелите стана начатък... и както всички умират в Адам, тъй и в Христа всички

[На стр. 4](#)

[На стр. 8](#)

Деца - приятели на Иисус

За първи път за децата от енория „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов се организира лагер-школа. Тя се провежда от 15 до 18 юни при отците салезиани в Казанлък. Школата бе под наслов „Деца - приятели на Иисус“ и бе под ръководството на отец Патрик Виал и сестра Франческа Монтанаро. Участваха десет деца от Свищов и две от Велико Търново на възраст от 7 до 12 години.

Пътувайки към града на родите, спряхме в Габрово за кратка разходка и участвахме в литургията в католическа черква „Блажен Евгений Босилков“. Вечерта ни посрещнаха в Казанлък отците салезиани Петър Цвъркал и Петър Немец.

Следващите два дни бяха изпълнени с най-прекрасни преживявания: разходка в

[На стр. 2](#)

[На стр. 6](#)

**Благодарим
на всички, които
дариха средства
за пострадалите
в Япония**

На 30 юни 2011 г. приключи апелът на „Каритас“ - България, за събиране на средства за пострадалите от земетресението и цунамито в Япония.

След опустошителните земетресения и цунамита в Япония „Каритас“ - България, обяви апел за пострадалите от природната стихия. Енорийските организации на „Каритас“ в Белене, Бургас, Кукулен, Малко Търново, Малчица, Пловдив, Русе, Ямбол се включиха в апела, като събраха средства по време на църковните служби в енорийските черкви.

Средства се събраха и в центровете и проектите на „Каритас“, бяха проведени кампании под мотото „Съпричастни за Япония“ в центровете на Бургас, Русе, Ямбол и в училището в кв. Долно Езерово - Бургас.

Събранныте средства в отделните енорийски организации на „Каритас“ са 1905,84 лв.

На много места в страната доброволци и служители на „Каритас“ бяха изготвили хартиени жерави - оригами, които са символ на надеждата. Също така бяха изработени стотици знаменца и сърца - като знаци на съпричастност и солидарност. Доброволците на „Каритас“ подаряваха тези символи на дарителите и на всички граждани, изразили своята морална и материална подкрепа. По време на кампаниите много хора отправиха послания в знак на солидарност и уважение към народа на Япония.

Благословен бе комбайн на кооперация, създадена от „Каритас“ - Русе

Куриозно, но факт. Енорийският свещеник на Белене отец Корадо Газбаро благослови нов... комбайн, който производителната кооперация „Утро“ от Белене закупи през този месец. Кооперацията е на независими земеделски стопани от града, но бе основана от епархийната „Каритас“ - Русе, по съвместен проект с „Каритас“ - Швейцария, и с личната подкрепа на никополския епископ Петко Христов.

Стартирали през далечната 1996 г., дейците на „Каритас“ - Русе, и земеделските стопани от региона успяха да основат кооператив с над 120 членове, да изградят модерна материално-техническа база и екип, който обработва над 3 хиляди декара земя. Кооперацията е вече финансово и административно устойчив стопански субект, като самата покупка на такава машина - комбайн CLAAS, който струва 270 хиляди лева, показва тази устойчивост и спазваните швейцарски правила на работа.

На импровизираното тър-

жество в двора на кооперацията присъстваха зам.-кметът на Белене г-жа Яна Илиева, председателят на кооперацията Павел Арабаджиев, кооператори, представители на енорийската „Каритас“ в Белене. След благослава на отец Корадо за бешаварийна и дълголетна работа комбайнът се отправи към житните ниви на кооперацията.

Мадлен СТАНЕВА

Деца - приятели на Исус

От стр. 1

стария град, посещение на Казанлъшката гробница, на историческия музей и на художествената галерия, на храма „Свети пророк Илия“, поход в планината, конкурс на тема „Деца - приятели на Исус“, много игри. Всяка сутрин започвахме с литургия, а на катехизиса слушахме интересни беседи на отците за приятството между деца и Исус, присъствахме на обожаване, гледахме филм за живота на Дон Боско. Особено силни и единни се чувствахме около масата в трапезарията, когато, хванати за ръце, казвахме нашата молитва. Последната вечер рецитирахме стихове и пяхме песни за Исус, раздадените награди на номинирани

ните в различните изяви.

Не ни се искаше да си тръгнем от Казанлък, но ни предстоеше още един ден, пълен с емоции. Сбогувахме се с Розовата долина и автобусът ни понесе обратно към дома.

Спряхме във Велико Търново, тъй като там ни очакваше отец Страхилен Каваленов. След молитва и благослов в черквата „Дева Мария на броеницата“ се отправихме към хълма Царевец. Разгледахме крепост-

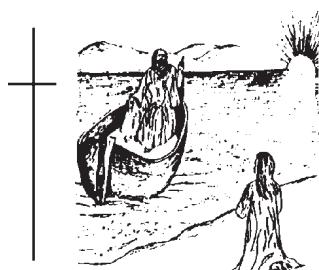
та и потеглихме отново на път.

Доволни и щастливи се върнахме у дома по-сплотени помежду си, израснали във вярата и верни приятели на Исус.

Бонка ПАВЛОВА
и Невянка КАРАДЖОВА

Във вечна светлина

„...Петър Муказва: „Да, Господи, Ти знаеш, че те обичам!“ ...Исус му казва: „Върви след Мене!“
(Ин., 21, 16-19)

Архимандрит Георги Петков Елдъров

На 11 юли сутринта в София внезапно почина архимандрит проф. Георги Елдъров, ръководил повече от 20 години българската програма на Радио Ватикана (1966-1991). Екипът на Българската редакция припомня с признателност значителния принос на архимандрит Елдъров, който със своята ерудиция и енциклопедичност разшири хоризонта на предаванията, придавайки им посоциален и обществен отпечатък.

Георги Елдъров е роден в ямболското с. Зорница през 1926 г. Едва дванадесетгодишен заминава с мисионери за Асици - града на свети Франциск. Завършва богословски науки в Рим през 1947 г. Получава източно обредна подготовка в Папския източен институт в Рим и преподава еклезиология в „Серафиковум“ и други римски университети. Той е единственият българин

богослов, който е консултант и експерт по време на Втория ватикански събор (1962-1965). Архимандритски сан получава на 19 юни 1966 г. в черквата „Сан Клементе“ при гроба на свети Кирил. През същата година постъпва в българската програма на Радио Ватикан. Изпълнява длъжността визитатор делегат за българите католици в чужбина. След 1991 г. архимандрит Елдъров живее в София и продължава активната си обществена дейност, като издава в. „Абагар“ - по името на първата печатна книга на новобългарски език. От Рим пренася и огромната си библиотека, която нарича „Български църковен архив „Абагар“, съдържаща над 30 хиляди книги, документи и вещи с историческа стойност.

Нека в мир да почива. Амин!

Папският Григориански университет обновява изучаването на религии

Дълбочина и отвореност, комбинирани в програма за персонализирано обучение, което ще задълбочи най-важните въпроси на мисиологията и богословието на религите - това е новата инициатива на Папския Григориански университет, където в момента се обучават студенти от 125 страни. Факултетът по мисиология реши да насърчи една обновена педагогика, която ще позволи знанията да се задълбочават и обмислят на поширока основа. Основната цел е да се даде възможност на студентите да съчетаят задълбоченост и отвореност в един все по-глобализиран и плуралистичен свят, в който търсенето на истината е от основно значение. Факултетът по мисиология дава възможност на студентите да мислят критично както за естеството и методите на мисионерската дейност, така и за богословието на религите, задълбочавайки същевременно изучаването на другите религии и култури, като ги обогатява с познанието на католическата традиция. Богословието на религите от своя страна има три насоки. Първата - „Религии и култури на Средиземноморието“, изследва този богат на култури регион, в който от основно значение са международните отношения и общото търсене на мир и справедливост. Втората - „Исламски изследвания“, цели придобиване на солидни знания относно историята и религиозната мисъл на ислама, както и ясна и компетентна християнска гледна точка към него. Третата насока е „Религии и култури на Азия“, занимаваща се с проучване на историята и интелектуалните традиции на културите и религите на този континент, както и на нарастването на глобалното им влияние.

Факултетът е двуезичен (английски и италиански) и прилага широко интердисциплинарен и персонализиран подход.

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1453)
август 2011 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Католически свят

Франция. Епископската конференция на Католическата църква в страната реши „Нощта на черквите“ да се провежда всяка година на 2 юли. На тази дата през цялата нощ католическите енорийски черкви ще бъдат отворени за богомолци и посетители. Целта е да се утвърди съзнанието за сакралното и духовното значение на храмовете и тяхното място във френското културно наследство. Около 45 хиляди католически енорийски черкви ще бъдат отворени цялата нощ.

+ + + Военни поделения от немски говорещите страни Германия, Австрия и Швейцария са участвали заедно като военни поклонници в светилището Лурд. В продължение на една седмица над 2 хиляди войници са присъствали на шествия и литургии. Много млади войници са получили тук кръщене. Мотото на войнишкото поклонение е: „Нас ни обединява не само общият език, но и вярата!“

Германия. На 75 години в Берлин е починал германският кардинал Георг Щерзински. След смъртта му кардиналската колегия наброява 190 членове, от които 114 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа.

+ + + 40 генерални викари на Католическата църква в немски говорещите Германия, Австрия и Швейцария са провели редовната си годишна конференция в Хамбург (Германия) по актуални въпроси, проблеми и предизвикателства. Генералните викари ръководят административно епархиите и представляват местните епископи.

+ + + Конгрегацията „Легионери на Христос“ обединява провинциите си в Средна и Западна Европа в една структура, към която се включва и мириянската общност „Църквата Христова“. Обединението се прави с цел подобряване на управлението на цялата общност. „Легионери на Христос“

наброява над 920 свещеници в 20 страни и обучава над 2500 семинаристи.

Испания. Благотворителната организация „Кирхе ин Хот“ (Помощ за нуждаещите се Църкви) ще отпечата над 900 хиляди броя „Катехизис за младежи“ на испански, английски, френски, немски, италиански и полски език, които ще се раздават безплатно на всички младежи, участници в Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI от 16 до 21 август в Мадрид. Очакват се над един милион младежи от цял свят.

Румъния. След Полша и Италия благеният Йоан-Павел II стана покровител и патрон на черква в Румъния - в гр. Пойана Микулул. Храмът е осветен от местния епископ Петру Герга и полския кардинал Станислав Джевиш - личния секретар на Йоан-Павел II.

Полша. Католическата църква в страната започна процедура за провъзгласяване на блажени на 122 полски духовници и мирияни, убити от нацистите. Между убитите е и католическото семейство Йозеф и Виктория Улма. Те и техните деца са застреляни от нацистите през 1944 г., защото са укривали в къщата си евреи. През 1999 г. папа Йоан-Павел II провъзгласи 108 полски мъченици за блажени, а през 1982 г. той провъзгласи за светец полски свещеник Максимилиян Колбе, убит през 1941 г. в концлагера Освенцим.

+ + + В Krakow е бил освещен новият параклис с реликва от блажения Йоан-Павел II. Реликвата е ампула с кръв от блажения, взета няколко дни преди смъртта му.

Австралия. Папа Бенедикт XVI е назначил виетнамския свещеник д-р Винсент Ван Нгуен за епископ в епархиата на Мелбърн. Винсент е бил на 18 години, когато родителите му са емигрирали през 1980 г. от комунистически Виетнам в Австралия.

+ + + През 2012 г. австралийският град Сидни ще бъде домакин на VI световен конгрес на семействата. Очакват се повече от три хиляди участници от цял свят. Конгресът ще премине под мотото „Щастливи семейства - силна икономика“. От 21-милионното население на Австралия над 6 милиона са католици и са най-голямата организирана религиозна общност в страната.

Италия. Кметът на Рим Джани Алемано и кардиналът викарий Агостино Валини са открили и осветили 5,5-метрова бронзова статуя на блажения Йоан-Павел II на централната римска гара Термини.

+ + + Архиепископът на Неапол кардинал Крешенцио Сепе е забранил църковно погребение на членове на мафията. Той е изпратил послание към всички свещеници на епархиата, в което е заявил: „Мафиотите трябва да знаят, че след смъртта си няма да бъдат внасяни в черква, а ще бъдат откарвани направо в гробището.“

САЩ. Цяла англиканска епархия от гр. Свети Лука, щата Мериленд, с над 10 хиляди вярващи заедно с духовните си ръководители е приела католическата вяра и е преминала под ръководството на папа Бенедикт XVI. Мнозинството вярващи са от афроамерикански произход.

Словакия. На тазгодишния празник „Тяло и Кръв Христови“ по улиците в столицата на страната се е провело необикновено шествие - Светото причастие се е „носело“ в лека кола. Масовото шествие се е водило от архиепископа на Братислава Станислав Зволенски. От 6-милионното население на Словакия над 5 милиона са католици.

Русия. За пръв път след 1918 г. католиците в Санкт Петербург са отбелязали с тържествена процесия празника „Тяло и Кръв Христови“ по прочутия „Невски проспект“. В шествието са участвали над 25 хиляди богомолци.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е приел на аудиенция над 1400 роми от цяла Европа, които са присъствали на възможната литургия за първия блажен ром Серафино Хименес Мола по повод 150 години от рождения му и 75 години от смъртта му. Серафино е испански ром, вярващ католик. Убит е като мъченик през Гражданската война в Испания през 1936 г. През 1997 г. Йоан-Павел II го провъзгласява за блажен и той става първият блажен ром.

+ + + Папският съвет за семейството и епархиите на Милано трескаво се готвят за Световния ден на семействата, който ще се състои от 30 май до 3 юни 2012 г. в Милано. Изгответа е подробна програма на седем езика, мотото е „Семейството: трудът и празниците“. На срещата ще присъства и папа Бенедикт XVI.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция целия футболен отбор на Рапид (Виена). Футболистите са му подарили специална фланелка с надпис „БЕНЕДИКТ XVI“. Ръководството на отбора е поканило папата да присъства на стадиона, когато ще се освещава параклисът, който в момента се строи по подобие на

Писмо на канадските епископи за 60-годишнината от свещеническото ръкоположение на папа Бенедикт XVI

под.

Канадските епископи благодарят на Бог, „че дари на вярващите такъв лидер и духовен водач, който наследи и утвърждава като християнската общност, така и невярващите и вярващите от всички религии“. Освен това в писмото се поставя акцент на „специалните дарове“, предадени чрез „мислите и богословските трудове на папа Бенедикт XVI, съборен отец по време на Втория ватикански събор, префект на Конгрегацията за вярата и сега глава на Римокатолическата църква“. „Вашите текстове - било когато говорите като свети Петров приемник, било когато пишете книги - посочват епископите, - са неизчертаем извор на вдъхновение и интелектуално размишление.“

параклисите на Шалке 04 и на Барселона. Папата е благодарили и усмихнато е заявил: „Вече съм член на „Рапид“ и макар и виртуално ще присъствам и ще подкрепям моя отбор.“

+ + + На Световната младежка среща с папата в Мадрид от 16 до 21 август т. г. ще участват и 150 младежи от Ирак, водени от епископа на Багдад д-р Шлемон Вардуни.

+ + + На първия ден от посещението си в Германия (22 септември) папа Бенедикт XVI ще отслужи голяма литургия на Олимпийския стадион в Берлин, където се очаква да присъстват над 100 хиляди души.

+ + + На голяма аудиенция папа Бенедикт XVI е удостоил 40 нови архиепископи с папиуми за ревностна душепастирска служба в Католическата църква. Архиепископите са били придружени от свои близки и мирияни от епархиите. Светият отец ги е поздравил на латински, италиански, английски, френски, немски, испански, португалски и полски език с думите: „Бъдете достойни водачи на Божия народ и пастири с Христова любов!“

+ + + Папата е приел голяма делегация от Черна гора, водена от премиера Игор Лукасич. Подписано е споразумение за редовни дипломатически отношения, за право на Католическата църква да участва в образоването и в здравеопазването на страната. Премиерът Лукасич е подарил луксозен албум със снимки от Черна гора и картина маслена живопис. От своя страна Светият отец е дарил на премиера, съпругата му и на четирииматата делегати папски медальони и броеници. От 630-хилядното население на Черна гора 400 хиляди са православни, 150 хиляди са мюсюлмани и 80 хиляди - католици.

+ + + Папа Бенедикт XVI е учредил нова епархия от католици халдеи в Торонто (Канада). Епархията обхваща 40 хиляди мирияни емигранти и ще бъде ръкоположена от епископа иранец д-р Ханна Зора.

Женева Икуменически документ за междурелигиозния диалог

„Християнското свидетелство в един мултирелигиозен свят. Препоръки за поведение“ - това е заглавието на документа, изготвен от трите най-големи християнски организации, с който се определят принципите и кодексът на общото поведение в изповядването и свидетелството на християнската вяра в свят, белязан от увеличаващо се религиозно напрежение. Документът, плод на петгодишна работа и икуменически диалог, бе представен в Женева от най-висши представители на Папския съвет за междурелигиозен диалог, на Световния съвет на Църквите и на Световния евангелски алианс. Това е исторически момент, посочиха присъстващите. Трите организации включват католици, англикани, протестанти, православни, евангелисти, общностите на петдесетниците и независимите общности. Заедно те представяват около 90 на сто от християните по целия свят. Според председателя на

Папския съвет за междурелигиозен диалог кардинал Жан-Луи Туран християнското послание трябва да бъде провъзгласявано, „но никога налагано“. Документът подчертава, че духовното обръщане е дело на Свети Дух и че „християнското свидетелство в един плуралистичен свят включва диалог с хората от различни религии и култури“.

Текстът потвърждава принципа на религиозна свобода, която включва правото „да се изповядва, разпространява и променя собствената религия“. Документът съдържа дванадесет принципа на християнското свидетелство, сред които следването на примера на Иисус Христос, отхвърлянето на насилието и зачитането на другите, и шест препоръки. Християните са призовани да се молят за всички, да изграждат взаимоотношения на уважение и доверие с хората от другите религии и да укрепват своята идентичност и религиозна вяра.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 8 (1453)
август 2011 г.

Максимилиян Колбе е роден на 8 януари 1894 г. в Здунска Воля (Полша). На кръщението му е дадено името Раймунд. Когато е на 10 години, му се явява Света Богородица, която му предлага две корони: едната бяла - символ на целомъдрите, а другата червена - която символизира мъченичеството. Малкият Раймунд избира и двете. През 1907 г. заедно с брат си започва своето духовно формиране в малката семинария на францисканците в Лвов, където двамата постъпват в ордена през 1910 г. С приемането на францисканско роско приема и новото си име - Максимилиян-Мария. През 1912 г. е изпратен в Рим, където през 1915 г. завършва Григорианския университет с научната степен доктор по философия, а през 1919 г. получава същата научна степен по богословие и е ръкоположен за свещеник. По време на своето пребиваване в Рим заедно със събрата си създава сдружението „Рицари на Непорочната“, кое то има за цел обръщане и осветяване на всички хора под покровителството на Непорочната майка Богородица.

След връщането си в Полша отец Максимилиян започва свещеническата си дейност като преподавател по философия в Краков и главен редактор на вестника „Рицари на Непорочната“, който съществува до ден-днешен. Наред с изпълнението на свещеническите и монашеските си задължения - проповядване, изповед, посещаване на болни, вероучение, организиране на духовни упражнения, отец Максимилиян продължава из-

дателската дейност в гр. Гродно, където вестникът се разпространява сред всички хора.

През 1927 г. близо до Варшава отец Максимилиян основава Града на Непорочната - Непокаланув, който много бързо става център на католическото издателство.

От 1930 г. до 1935 г. бъдещият светец, жадувайки да отдае живота си за Непорочната и за спасението на всички души, заминава за

Нагазаки (Япония), където основава японския Град на Непорочната - Мугензай - но Соно, и започва издаването на своя вестник на японски. Подобни манастири организира в Китай и в Индия. През 1936 г. се връща в Полша и става наставник на манастира в Непокаланув, който по това време е най-големият католически манастир в света (700 монаси). Отец Максимилиян по изключителен начин обича Божията майка и от любов към нея работи с ентузиазъм и с всички възможни средства за разпространение на Евангелието. През тези години създава католическо радио с център в

Непокаланув, което съществува до днес.

Втората световна война ограничава дейността на манастира в Непокаланув, около 40 монаси, между които и отец Максимилиян, са арестувани. След време те са освободени; връщат се в манастира и монасите се заемат с нуждите на хората от околностите и на жертвите от войната.

През 1941 г. отец Максимилиян отново е арестуван и изпратен в концетрационния лагер в Освенцим. До смъртта си остава верен на идеалите си и на задълженията си като свещеник. Помага с всички сили на събрата си затворници, като ги подкрепя

в трудните моменти, грижи се за тях, изповядва, отслужва Евхаристия. Целият му живот е бил като подготовка, за да приеме от Божията майка червената корона на мъченичеството. В лагера доброволно избира да умре за един от затворниците, осъдени на гладна смърт. Тази смърт - страшна от човешка гледна точка, съдържа цялото окончателно величие на делото на светеца. В неговата смърт на 14 август 1941 г. се вижда съвсем ясно свидетелството за Христос. На следващия ден тленните му останки са унищожени в крематориумите на концлагера.

Името на отец Максимилиян Колбе предизвиква навсякъде голямо въздихане. Този великодушен жест, който извършва, отдавайки живота си за един непознат, допринася неговото име и неговата слава да се разпространят по целия свет. През 1971 г. мъченикът от Освенцим е обявен за блажен, а през 1982 г. Йоан-Павел II го провъзгласява за светец.

Францисканци конвентуалци от град Раковски

RV Радио Ватикана

Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размишления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и

религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21,20 ч. и в 6,40 ч. българско време (повторение на предаването)
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz

Душата ми Величае Господа... (Лк., 1, 46)

От стр. 1

ще оживеят, но всеки по своя ред" (1 Кор., 15, 20, 22, 23). Ако следваме този ред, то със сигурност Дева Мария е първа, защото кой повече от нея приналежи на Христос? Успението на Богородица е специален дар, който Възкръсналият от мъртвите дарява на майка Си. Ако тя принадлежи на Христос като Негова майка, то и Христос ѝ принадлежи като неин Син, обичайки я до такава степен, че я изкупи още в мига на Своето зачатие. Веднъж получила Божията благодат, защото „Силният ми стори велико нещо, и свето е името Му“ (Лк., 1, 49), Дева Мария ще възхвали Бог с цялото си сърце и душа, тъй като „Неговата милост е из рода в род за ония, които Му се боят“ (Лк., 1, 50). Благодарение на вярата си Дева Мария става достойна да се покрие с Божията тайна, чрез която влезе в дарохранителницата на Света Троица, във вечността, за да заживее завинаги с Отца, и Сина, и Светия Дух. Книга От-

кровение ни казва: „Тогава на небето се отвори храмът на Бога, и се яви ковчегът на завета Му в Неговия храм... И чух на небето висок глас да говори: Сега настана спасението и силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия престол“ (Откр., 12, 10). Изкуплението на света се базира върху вярата на Дева Мария. То е свързано с нейното „ДА“ (= нека ми бъде по думата ти), което тя казва на Божията воля по време на Благовещение. Изкуплението на света започна на веднага, когато „Словото стана пълт, и живя между нас“ (Ин., 1, 14). Вярата във „великите неща, които направи Силният“ (Лк., 1, 49), били те във връзка със сътворението или с изкуплението на света, показват, че Той е Изворът на този дар. Този извор е Любовта, защото „Deus caritas est“ - Бог е Любов (1 Ин., 4, 16).

А сега ще размишляваме точно за тази Любов, която е изворът на Успение Богородично. Няма по-голяма радост от тази да знаем, че Животът победи смъртта, че на небето имаме една майка, Богородица, която стана и наша майка. Та нали на кръста Иисус ни казва: „Ето майка ти“, тази, която стана с тяло и душа храм на Словото Божие, тази, която живее от Словото Божие, тази, която е преобразена зави-

наги от Словото, Което стана Път и живя между нас. Дева Мария стана храма на словото Божие, защото, както казва Елисавета: „Блажена е, която е повървала“ (Лк., 1, 45). Всеки може да стане храм на Словото Божие, стига само да вярва в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух. Да вярваш в Бог, означава да Го следваш, да Го живееш с цялото си същество. Да вярваш в Бог, означава, че любовта в човека побеждава, а не егоизът, омразата и завистта. Ето затова „Бог толкоз възлюби света, че отдае Своя Единороден Син та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот“ (Ин., 3, 16). Да обичаш, означава да имаш вечен живот, означава да пребъдваш в Бог. „Бог е любов; и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог пребъдва в него“ (1 Ин., 4, 16). Тези думи от първото писмо Йоаново изразяват най-точно същността на християнската вяра, в която център е любовта към Бог и близкия. Още в Стария завет, в книгата Второзаконие, бе казано на избрания народ: „Слушай, Израилю! Господ е нашият Бог; Господ е един! Да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичката си сила“ (6, 4-5), а в

книгата Левит любовта, която бе препоръчано човешкият род да има към Бог, сега е насочена и към самия човек: „Да обичаш близния си както себе си“ (18, 18; Мк., 12, 29-31). Тези две заповеди се обединяват в Единородния Божи Син Иисус Христос, Който, както казва папа Бенедикт XVI, „Обединява, като слива в едно предписание заповедта за любовта към Бог с любовта към близкия (папа Бенедикт XVI, енциклика „Бог е любов“). И понеже Бог пръв ни обикна (виж 1 Ин., 4, 10), любовта в дълбокия си смисъл не е само една заповед, която трябва да изпълним, защото ни е дадена, но се превръща в един чистосърден отговор на любовта, с която Бог като наш Създал, наш Родител ни дарява и обгрижва така, както една майка сплотява семейството си. Само тогава, когато човек започне да живее единствено с вяра към Бог, той ще открие и ще открива непрекъснато, че е обичан от Бог, че радостта му се намира в истината.

И тогава няма да му остане нищо друго, освен да каже заедно с Богородица: „Ето рабинята Господня: нека ми бъде според думата ти.“

Отец Йоан-Милен НАЙДЕНОВ

4 Енциклика Rerum Novarum

Апелът на Римския първосвещеник Лъв XIII „сред всички народи и сред всички социални класи да бъдат разгласявани евангелските правила за християнски начин на живот, щото в обществото да цари братолюбие - повелител и наставник на всички добродетели“, не остана глас в пустиня.

Оценките в световната преса от онази епоха потвърждават тази констатация. Английският в. „Guardian“ отбелязва: „Енциклика е дело на мъдър човек.“ Във Франция списанието „Revue des deux mondes“ изказва възхищението си от смелостта на папата. А член на правителството, ръководено от атеиста Валдек - Русо, признава: „Тя е велико събитие в съвременната история.“ В Германия дори социалистическият вестник „Vorwerts“ поздравява папата за това, че е изпредварил правителствата. А Пол Лапарф (1842-1911), ученик и зет на Карл Маркс, е принуден да признае: „Енциклика „Rerum Novarum“ е най-великият акт на католическото през този век.“ Цитират тези оценки на лица и медии, които стоят далече от Църквата, но са обективни.

В отговор на отправения от папа Лъв XIII апел, през 1897 г. на проведения в гр. Фиезола свещенически конгрес отец Джакомо Радини-Тедески предупреждава: „Ако свещениците не се заемат с разпространяването на социалната доктрина на Църква, катастрофата е неизбежна.“ След 1906 г. като архиепископ на гр. Бергамо той застава твърдо на страната на стачниците в гр. Раника, подпомагайки им материално. За тези събития неговият секретар дон Анджело Ронкали пише в дневника си: „Това не-его поведение предизвика почти всеобщо негодувание, придружено от опасения за прекомерна съпричастност към каузата на работниците. Монс. Радини-Тедески не бе на същото мнение. Според него залогът на стачката в Раника не е трудовото възнаграждение, а по-скоро един фундаментален принцип, касаещ свободата за създаване на християнска работническа организация в защита на правата на работниците срещу мощната организация на капитала. Заставайки на страната на стачкуващите работници, той считаше, че постъпва като християнин в защита на справедливостта, братолюбие и социалния мир.“

Разбираемо е енциклика „Rerum Novarum“ да формулира социалния проблем с изрази, характерни за епохата на неговото възникване. Ето защо приемниците на папа Лъв XIII, продължавайки делото със същата загриженост за съдбата на работническата класа, със същата последователност и убеденост в добрата воля на работодателите католици, а и на всички работодатели, като изпълняват мисията си за постигане на справедливо урегулиране на взаимоотношенията с пролетариата в дух на братолюбие, солидарност и зачитане на достойнството на човека работник, ще адаптират към ус-

ловията на своето време основните принципи на социалната доктрина на Църквата.

Тази приемственост и тази последователност не са изяви на някакъв традиционализъм, установен през вековете. Напротив, те са действена философия, изградена върху Христовото благовестие. Това означава, че социалната доктрина на Църквата - както вчера, така и до скончанието на света - остава закодирана в Свещеното писание, в Стария и в Новия завет. За краткост ето няколко цитата - отправки, които откриваме в социалните енциклики: „От никой сиромах не отвръщай лицето си... Залплатата на надничар, който работи при теб, да не пренощува у тебе, а давай я веднага... и бъди благоразумен във всяка твоя обноска“ (Товит 4, 7 и 14). „Господи, кой може да преъбъдва в Твоето жилище?... Оня, който не дава парите си с лихва“ (Пс. 14, 1 и 5). „Вие, които се хвалите с голямото си богатство, чуйте:... това не ще бъде никога, щото някой да остане да живее завинаги и да не види гроб“ (Пс. 48, 7-10). „Предимството на страната е царят, който се грижи за народа... Който обича сребро, на сребро няма да се настити“ (Еклисиаст, 5, 8-9). „Управлението на разумния управител бива добре уредено“ (Син Сирахов, 10, 1). „Богатство, спечелено с беззаконие, намалява, а който го събере с труд, го увеличава“ (Притчи, 13, 11). „Който не иска да се труди, не бива и да яде... Някои живеят безчинно, нищо не работят, а се занимават с празни работи: на такива заповядваме... да работят безшумно и свой си хляб да ядат...“ (II Сол., 3, 11-12).

Както бе отбелязано, приемниците на папа Лъв XIII подемат „социалния проблем“ именно защото неговото разрешаване е част от мисията, поверена на Църквата: зачитане достойнството на всеки човек в условията на духовно и материално добруване.

В тази връзка по случай четиридесетата годишнина на „Rerum Novarum“ на 15 май 1931 г. папа Пий XI (1922-1939) отпразнува към света енциклика „Quadragesimo Anno“. В нея той отбелязва: „Трудът не е просто стока. Тъкмо обратното: трябва да се отчита човешкото достойнство на работника, вложено в труда. Следователно той не може да се купува и продава като стока.“ За съжаление днес ние, граждани на XXI в., без всякакъв свян включихме в речника си израза „пазар на труда“, за който Светият отец отбелязва: „Наемането и предлагането на работна сила... разделя хората на две, сякаш това са две страни на огнева линия, а надпреварата помежду им превъръща трудовата борса (т.e. пазара на труда) едва ли не в бойно поле“.

Папата остро осъждва комунизма, който не може и не ще може да реализира целта си дори и в чисто икономически план“. Половин век след това твърдение на Римския първосвещеник съмите комунисти аргументираха неговата правота, като отхвърлиха маркситско-ленинската идеология, определена от па-

па Пий XI като „порочна в своята същност“. С не-малка островта той осъжда и вълчия капитализъм, при който инертната материя излиза от завода облагородена, докато работният напуска работното си място унижен и ощетен, и не следва той да получава като подаяние това, което му се полага по право... „Днес - отбелязва папата - имаме предвид не само територии, отдадени на „капитала“ и индустрията, а цялото човечество. В наше време не само благосъстоянието е концентрирано в ръцете на неколцина, а по същия начин е концентрирана и огромна власт; деспотичната икономическа диктатура се упражнява най-силно от онези, които като държат парите и изцяло ги контролират, така също те контролират кредитите и управляват заемите. Така притокът на кръв към цялата икономическа систе-

щането за въоръжен световен конфликт, който въсъщност и не закъсня. В заключение папа Пий XI все пак оставя вратата отворена за надеждата, че това няма да се случи, при условие че „бъдат взети предвид принципите на християнската социална философия, т.e. на справедливостта, и се приложат в практиката“.

Блаженият Йоан XXIII, бивш секретар и стажант в школата на „архиепископа социалист“ Джакомо Радини-Тедески, не остава безразличен към болезнения социален проблем, когато встъпва на Петровия престол. В енциклика „Mater et Magistra“ (15 май 1961 г.), оповестена по случай 70-годишнината на „Rerum Novarum“, Добрият папа Ронкали разглежда социалния проблем от икономическа, но и от морална и религиозна гледна точка. Той е категоричен: „Трудовото възнаграждение не може да бъде предоставено на игриете на пазара. Напротив, то трябва да бъде определено справедливо и законно, иначе ще ощетява работника дори когато трудовият договор е съставен от страните напълно свободно... Размерът на възнаграждението трябва да се определя от нуждите на работника като човек, от отговорността му пред семейството, от приноса на всеки в производството.“ По отношение на задълженията на държавата при разрешаването на социалния проблем блаженият Йоан XXIII твърди: „Когато изясняваме проблема с частната собственост, не изключваме възможността държавата да запазва собствеността си върху някои средства за производство.“ Тук папата има предвид неограничената

и алчна власт на монополите, които най-безбожно ограбват гражданините именно защото са монополи (думата идва от гръцки глагол, който означава продавам без конкуренция).

Безспорно едно от производствата, което не трябва да бъде предадено на капиталиста монополист, е оръжейната индустрия. Коментарът е излишен. Подобен е въпросът със здравето, това унicalно благо, кое човек притежава. То не може да бъде стока, тъй като по своята природа не може и не трябва да се купува и продава; нерядко обаче здравеопазването е подчинявано на пазарните механизми и преминава под диктата на алчния капиталист. Не по-различно стои въпросът с природните блага, примерно с водата, която е общо благо. През юни т.г. чрез референдум 96 на сто от италианците отхвърлиха предложението на правителството да се приватизира водата. В деня на референдума папа Бенедикт XVI апелира в защита на околната среда и за използване на природните енергийни ресурси по начин, „който не накърнява опазването на творението и който ресурси не трябва да бъдат опасни за човека“.

Единодушно е становището, че държавата - единствената институция, създадена да защитава интересите на народа и да закрия общото благо, не трябва да ка-

питулира пред икономическите интереси на капиталиста монополист. Шегата на страна, но някой ден дали няма да станем свидетели да научим, че един кий си милиардер е приватизирал Луната? И тогава?... Ето защо папа Ронкали призовава чедата на Църквата и всички хора с добра воля - били те капиталисти или пролетари - да не забравят, че „самият прогрес на науката и техниката поставя за разрешаване човешки проблеми със световно измерение. Тези проблеми могат да бъдат разрешени единствено в една искрена и жива вяра в Бог - алфа и омега на човека в света“.

В заключение блаженият папа отправя към всички католици горещ апел, продуктуван от факта, че милиони чеда на Църквата, и то не от вчера, за съжаление не биват запознавани дори в общи линии със съдържанието на посланието, които Римските първосвещеници им отправят в изпълнение на Христовата повеля: „Паси моите овци“ (Ин., 21, 17) и още: „Утвърди брата си“ (Лк., 22, 32). И днес апелът на папа Ронкали не е загубил актуалността си: „Ние настояваме учението за социалната доктрина на Църквата да бъде системно изучаван в курсове, във всички семинари, във всички католически училища на всички нива. Извън това то трябва да бъде включвано в програмите по религиозна просвета в енории.“

Завършвам представянето на енциклика „Mater et Magistra“ с епизод в стила на блажени папа Ронкали. След като полага подписа си под текста на енциклика, той се обръща към присъстващите кардинали с въпроса: „Колко ли затруднени ще бъдат преводачите, когато ще трябва да превеждат на латински пазарна икономика, синдикати, стачки, капитализъм, класова борба? Мама ми!“ За чест на преводаческия екип всичко е решено перфектно.

Папа Павел VI (1963-1978) също взема отношение по социалния проблем. Залегналите в енциклика „Rerum Novarum“ принципи той адаптира към съвременните политически и икономически реалности: деколонизацията на африкански континент и появата на независими държави, както и на гражданско общество в тези държави и установяването на взаимоотношенията между работодателите и пролетарите, борбата срещу апартеид и т.н.

Във връзка с тези реалности в енциклика „Populorum Progressio“ (26 март 1967 г.) той настоява да бъдат положени необходимите усилия за създаване на всички условия за цялостно развитие на всеки човек и на всички човеци, като в заключение лансира програмната идея: „Развитието е новото име на мира“. В енциклика „Octogesima adveniens“ (14 май 1971 г.), публикувана по случай осемдесетата годишнина на „Rerum Novarum“, папа Павел VI

На стр. 11

Новото време - съчетание на традиция и съвременност за християнството и Църквата

Нова книга

Стара истина е, че литературната форма на разговори и интервюта, избрана за белетристиката или научната литература, прави една книга, статия или какъвто и да е материал особено четивен и лесно възприемаш се. Диалогичната форма на изложение има своите първообразци в миналото. Историята на културата познава извънредно голям брой творби, особено от античността и средновековието, в които сюжет, философски размишления и идеи са изложени под формата на разговор.

Интервютата са присъщи и за нашето съвремие и обикновено се счита, че те са приоритетен начин на изказ за журналистиката. Може би затова новоизлязлата книга на папа Бенедикт XVI „Солта на земята“, с подзаглавие „Християнството и Католическата църква през ХХI век“ представлява открoven разговор под формата на интервю с немския журналист Петер Зеевалд.

По съдържание тази книга е твърде близка с книгата на Пол Хеминг, неотдавна излязла, за която пишах в предишния брой (08/2010). И тук папата се изказва отново по въпроси на католическата вяра най-общо, също за състоянието на Църквата днес, за грешките й, засяга въпросите за Теологията на освобождението, отбележва някои критични точки в развитието на църковната доктрина и т. н. Но в тази книга всичко е по-задълбочено, защото Зеевалд умело и ерудирано, а и провокативно му задава въпросите, а Ратцингер спонтанно излага мислите и разсъжденията си под знака на изключителната си ерудиция и богат научен религиозен и житейски опит.

Предговорът е от Ратцингер, който заявява целта на обширния разговор - написването на книга. В последвалото предисловие Зеевалд потвърждава спонтанността на разговорите - въпросите не са били предварително дадени на папата. Следва още една въстъпителна част, озаглавена: „Католическата вяра: знаци и думи“. В нея Ратцингер разяснява накратко спецификата на служението на кардинала, споделя мисли относно живота в Католическата църква, говори за облика на христианина католик, за вярата му и разбирането му за щастие.

По-нататък интервютата са разпределени в три глави. Първата от тях започва с въпроси и отговори от биографичен характер. Папата разказва за семейството и приятелите си, за научните си интереси, студенческите си години, малко за военните години, както и за времето, посветено на научна и преподавателска дейност. Коментира работата и дискусии си с предшественика си Иоан-Павел II в качеството си на

Излезе на български език книгата „Солта на земята“ на папа Бенедикт XVI

един от най-близките му сътрудници. Ратцингер ценя високо Иоан-Павел II - това личи навсякъде, където става дума за общата им работа. Между тях е съществувало пълно разбрателство. В края на първата глава Ратцингер говори за удовлетворението си от живота и отново напомня трите главни добродетели - вяра, надежда и любов.

Във втората глава с шест подзаглавия главните акценти са няколко. Папа Бенедикт XVI прави характеристика на положението на Църквата в съвременния свят, като потвърждава отдавна ясния феномен, че много хора днес търсят духовност извън Католическата църква, но от друга страна, това е позитивно за Църквата, защото показва, че тя провокира. Все в този контекст се признава слабостта в насаждане на религиозна грамотност, давана на младите хора и по-точно недостатъчната адекватна форма в преподаването на религиозни знания, които да бъдат по-тясно обвързани със съвременния живот. Друго вярно твърдение, изложеното тук, е, че Църквата е единствената, която се противопоставя на формиране на нова световна идеология.

По-нататък папата обобщава други важни проблеми, породени от спецификата на съвременния живот. Той съзира ярко определена тенденция в някои страни - религията, в това число и християнската, да се доказват чрез политически успех. В тази част на книгата се коментира Теологията на освобождението, някои движения като New Age, както и двустраният процес - уеднакяване във всичко, и противоположността му - стремеж към изява на националното. Интересни са и констатациите относно процеса на смесване на старите религии с християнството, наблюдаван особено ясно в Азия, Африка и латиноамериканските страни.

Провокиращ с дълбочината си размисъл е прегледът на католицизма в различните страни, като констатациите конкретно за Германия са обособени в отделно подзаглавие. Общият извод от прегледа е, че има стремеж от страна на обществото да нагоди Църквата към стандартите си.

Припомнането на историята на

Църквата, преминала през тежки кризи още в зората на християнството, е избрано неслучайно от Ратцингер. Той ни убеждава, че всъщност съвременната криза не е най-голямото предизвикателство за Църквата.

За папата са ясни причините за упадъка и грешките, допуснати от Църквата, като една от съществените според него е непреодоляната все още инерция на пазене на придобитите през вековете позиции, както и затруднената комуникация. Въпросите за литургията се засягат в книгата по-бегло, като съществена е препоръката на

Светия отец за практикуването на стария обред там, където има желание за това от богословците.

В книгата не са отминати и вечните дискусионни въпроси - за доктората за непогрешимостта, пастирската дейност и нейната проповед за Благата вест, проблемите на свещенството, целибата, брака, семейството и човешкото възпроизвеждане, ръкополагането на жени и т. н.

В трета глава разговорът е насочен към кардиналните въпроси на вярата - за спасението и изкуплението, за бъдещето на света и Църквата, прави се преглед на ислама, юдейството, икуменическия диалог и т. н.

Интерпретацията на папа Бенедикт XVI се разгръща по отношение на няколко главни пункта - изказва се възгледът, че съществуването на демокрацията е свързано със съществуването на христианските ценности, а една от тях е човек да уважава себе си и да притежава вътрешна чистота. Подчертава се, че съвременните хора трябва да се научат да се ограничават, да се откажат от прекомерните желания за притежаване на излишни материалини блага, за да не се унищожи светът. Като отбележва отново истината за количественото намаление на християните в света, Светият отец подчертава, че той лично очаква това да донесе едно по-съзнателно християнство.

При внимателния прочит на книгата зад редовете прозира мнението на папата, че има още много да се работи за осмислянето и осъществяването в практиката на изискванията и решението на Втория ватикански събор, ако и оттогава да са изменили повече от 40 години - това е казано дори директно в отговор на въпрос от журналиста.

Четящите тази книга може да не се съгласят с някои от мислите на папа Бенедикт XVI. Може например да се поспори дали съвременната криза в Църквата наистина не е чак толкова голямо предизвикателство, както и дали намаленият брой на християните действително ще окаже въздействие да се осъзнае по-добре самото християнство. Мисля, че Светият отец би се радвал, ако книгата стане повод за дискусии, за споделяне на различни мнения, за разговори. Защото участията на задълбочените мислители и ерудирани учени е да търсят истината, да размисляват над различни мнения, да леч от застиналостта на негативната рутина. А папата е точно такъв учен - не консерватор, не и модернист, но човек, оценяващ историята и гледащ напред в бъдещето, който съзнава, че ръководената от него Земна църква ще дава изход от света в светлината на Бог.

Книгата е издание на Католическа апостолическа екзархия.

Мая ХИЛДЕГАРД

Доброволци на „Каритас“ - с. Малчика, бяха на поклонническо пътуване в Италия

От стр. 1

присъединиха към множество християни, дошли, за да участват в благодарствената литургия по повод обявяването за блажен на папа Йоан-Павел II от папа Бенедикт XVI. След литургията всички споделиха, че ще пазят незабравим спомен в сърцата си от участиято в месата на площад „Свети Петър“ и че възможността да бъдат преки свидетели на първата стъпка към обявяването на Карол Войтила за светец е Божи дар.

От Рим поклонничеството отведе младите хора в Асици - малко градче в италианска област Умбрия, разпростряло се по склоновете на планината Собиас като пейзаж от огромна фреска. Именно тук е протекъл животът на човека със светското име Джованни Бернардоне, известен на целия свет като свети Франциск от Асици. Доброволците посетиха папската базилика „Свети Франциск от Асици“ - главен храм на францисканския орден, и се поклониха пред криптата, в която се намира гробът на светеца. Посетиха още и най-старата запазена черква в Асици - „Санта Мария Маджоре“, както базиликата „Санта Киара“ и черквата „Свети Дамян“.

Светите места отведоха

доброволците на „Каритас“ - с.

Малчика, до основната цел на

поклонничеството - Милано.

Както всички знаем, Европейската комисия обяви 2011 г. за

Европейска година на доброволчеството.

Този факт заедно

с партньорството, което от

години се гради от организацията на „Каритас“ в с. Малчика и в Милано, настърчи доброволците да приемат това духовно пътуване и да посетят голяма част от него на обмяната на опит и добри практики с доброволците на „Каритас“ - Милано. Домакините организираха множество срещи и посещения на проекти за българските си гости. Доброволците от Малчика имаха възможност да се срещнат с доброволци от град Ерба, които работят в кухня за бездомни и емигранти, да посетят пункт за раздаване на дрехи втора употреба, а така също и дневен център за възрастни хора в град Леко и трапезарията за социално слаби хора. Финалът на доброволческото поклонничество беше поставен в офиса на „Каритас“ - Милано, където бяха обсъдени бъдещи съвместни инициативи и проекти, възможности за партньорство и където се роди идеята за честване на доброволчеството - на 23 юли в Малчика да бъде отпразнуван Международен ден на доброволчеството с участието на доброволци и доброволчески организации от България и Италия.

По обратния път към България си дадохме сметка, че това пътуване обнови и обогати нашия духовен живот; то ни даде знания, идеи и ценни съвети, превърна срещите ни в приятелства и ни даде урок по добротворство.

Нина АЛЕКСИЕВА,
„Каритас“ „Света Анна“,
с. Малчика

Осветена е катедралата „Света Троица“ в Атина

На 19 юни т.г. бе осветена катедралата „Света Троица“ в Атина - храмът на Апостолическата екзархия в Гърция. Идеята за посветяване на Света Троица е още от времето на присъединяването с Рим. Това дело, родено в Константинопол през 1859 г. от свещеник Якунт Марангос, има за модел единството на

Света Троица. Когато през 1911 г. свети Пий Х установява апостолическата екзархия с първи екзарх епископ Исаия Пападопулос, присъединителното движение е поставено под закрилата на Света Троица. Така през 1922 г. в Атина е построен първият параклис, посветен на Света Троица.

Когато през 1958 г. е придо-

бито окончателното право за построяване на нов храм, е очевидно, че ще бъде посветен на Света Троица. На 12 март 1958 г. тогавашният екзарх Якунт Гад благославя и поставя първия камък на новия храм, който днес се намира на ул. „Ахарон“. На 22 април 1962 г. общността тържествено се премества от параклиса в новия храм. По различни причини изминават петдесет години, без храмът да е осветен, като всекидневно е отслужвана литургия.

Днес, когато вече е довършена иконописта, настоящият екзарх Димитриос Салахас имаше възможността да освещава отдавнашното желание на общността. А пък присъствието на имигранти от различни източни традиции и страни усилва почитта и възхвалата към Светата единосъщна, животворяща и неразделна Троица.

На богослужението, започнало рано сутринта и завършило на обяд, присъстваха

апостолическите екзарси - за България епископ Христо Пройков и за Македония епископ Кири Стоянов, представители на сходни църкви от Румъния, Украйна, Хърватия, Ирак, както и много вярващи. На празника присъства и апостолическият нунций за Гърция монс. Едуард Джоузеф Адамс.

Ползвайки тази възможност, епископ Христо Пройков посети общността на сестри-

те кармилитки в Атина, която има за основа манастира на кармилитките в Константинопол - същата основа, която има манастирът на сестрите кармилитки в София. Същата година е основаване в двата града. Епископ Христо посети и град Яница, също огнище на вярващи, присъединени с Рим. От Яница (Енидже Вардар) е покойният въвежда отец Тимотей Янев.

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Необходимо ли е да имаш много деца, за да предадеш любовта си по-нататък?

Да имаш свои деца сигурно е първият начин да дариш любов - това е и едно хубаво и вълнуващо приключение. Но има и други възможности да отгледаш деца. Осиновяването например е ангажимент на семейната двойка към обществото.

Да имаш деца, не означава само да им дадеш биологичен живот. Тук не става въпрос за много деца, също не означава и само отговорност да ги отгледаш, докато пораснат. За да ги подгответи за нормален живот в света, трябва да ги възпиташ, да ги научиш да оформят себе си като личности според собствените си сили и възможности.

Да възпитаваш, означава да ръководиш детето си така, че да му подадеш ръка, за да го изведеш от безпомощното му битие към оформяне на свободна и отговорна за делата си личност. Да направиш от него човек, който сам да изгради правилно личния си живот, да се разгърне в своите възможности и да възпита в себе си влечението към културните постижения, морала и духовността на човечеството.

Важно е също възпитанието към всеотдайна любов. „Любовта на родителите не остава само първоизточник, тя ще бъде душа, която дава израз на конкретно възпитание и води към подготовката на онези ценности като разбиране, стабилност, доброта, служение, самостоятелност и жертвоготовност, които са скъпоценни плодове на любовта“ (енциклика „Familialis Consortio“, 36). И накрая - родителите християни трябва да предложат на децата си

християнски и църковен мироглед, който е основа за оформянето на тяхната личност.

В подкрепа на горните мисли превеждам тук разказ на читателка на списанието, от което се прави настоящия превод. Тя споделя следното:

„Август 1982 г. Колко съм щастлива! За първи път ставам баба! Голямата ми дъщеря роди момиченце. Веднага отидах да я посетя (тя живее в друг град), докато съпругът ми трябваше да замине за Италия. С него тръгна малката ми дъщеря. Аз прекарах чудесна седмица, като помагах в пригответа за бебето и му се радвах. Една вечер телефонът иззвъння. Съпругът ми се обади и каза, че при катастрофа с мотор дъщеря ни е пострадала тежко. Разтръгната, веднага заминах със самолет за Милано. Когато видях съпруга си на летището, разбрах само като го погледнах - детето ни е мъртво. А тя беше само на 15 - хубава, весела, изпълнена с живот.... Защо, защо...?“

По време на погребението сърцето ми се късаше. Имах силното желание да получа Светото причастие - да приема хостиията. Струваше ми се, че това е единственият начин, който може да успокои

парещата ми болка. Но не бях кръстена и нямах право да участвам в това тайнство. Не разбирах, не осъзнавах това породило се в мен желание. Седмица по-късно се свързах със свещеник от енорията и отидах при него.

Няколко месеца по-късно, когато открих Бог, завърших курса по катехизис и се кръстих, болката ми сякаш се капсулира. В последвалата лятна ваканция ми бе предложено да преподавам религия на малки деца. „Защо веднага, когато видях малко дете, започва да плаче“ - мислех си аз. Но Бог знаеше какво прави. Той знаеше, че любовта към други деца ще излекува мъката ми.

Вече десет години са изминали, откакто децата донесоха светлина в живота ми и любовта, която ми дариха, изтри страхът и сълзите. И това все още не е краят на моята история, защото аз се грижа и за стари хора в един старчески дом. Можете ли да си представите? Станах майка на много деца. Най-малкото е на 8, а най-голямото - на 102 години.“

Роза

М. РАЙКОВА
Превод от сп. „Er lebt! - 50 Fragen über das Leben und die Liebe“ - spezial Ausgabe

Абонирайте се за вестник „Истина-Veritas“

Можете да получавате вестник „Истина-Veritas“ и у дома, ако се абонирате за него до 15 август в най-близката пощенска станция.

Каталожният номер на „Истина-Veritas“ е 347.

Исусе, уповавам се на Теб!

За втора поредна година имам честта да участвам в Деня на енория „Блажен Евгений Босилков“ в Габрово. По традиция в неделя, 26 юни, литургията започна в 11.00 ч. в подобаващо празнична атмосфера, водена от отците Георги Свобода, Петър Цвъркал и отец Петър Немец от католическата енория в Казанлък. Храмът беше пълен, имаше и гости от чужбина.

Преминал през вештото обучение на отец Петър Цвъркал и посветен в тайните и силата на изповедта, Митко (на снимката) получи своето Първо причастие на този ден, за което искрено благодари. Бях му връчени подарък и красив букет червени рози, поднесени от Маргарита и млада девойка от нашата енория. Поздравих го и аз с молба да се моли и за нас.

В края на литургията бяхме поканени във вътрешния двор, където ни очакваха развлекателни игри със състезателен

дух и познавателен характер, превърналата се в традиция томбола с награди и малки. Но обновени чудеса на Марк Андрей - наш гост от София за втора поредна година. По този повод се сещам за това, че човек не трябва да спира да вярва в чудеса; сама по себе си вярата е чудо, което дава сила и криле. Направихме кратка разходка из историята на католическата енория в Габрово. Госпожа Гаетана се включи в програмата с две собствени хумористични стихотворения, а отец Петър от Казанлък посвири на китара.

В кухнята кипеше суетня: домакините от енорията бяха подготвили по нещо вкусно за почерпка на гостите и на всички онези, които бяха уважили празника със своето присъствие. Гостите от Розовата долина ни почерпиха с разкоши сладкиши. Получихме и много красива картина за спомен на енорията от този хубав ден под наслов: „Исусе, уповавам се на Теб!“

Разделихме се с молитвен благослов, с вяра във вечния живот и с надежда всеки да бъде по-човечен...

Пепа КОМИТОВА

7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1453)
август 2011 г.

Летен концерт в източно-католическата енория в София

Традицията на концертите в черква е относително нова за страната ни и за нашата католическа общност. Наскоро след 1989 г. за пръв път в храма „Свети Йосиф“ (тогава в старата сграда) отец Франц разреши да организират концерт. Изпълниха се църковни творби, включително и една нова композиция - песен по молитвата на Светата броеница, с автор покойната вече Серафима Дятчин. След това последваха и други концерти.

Докато в началото сред мнозина клирици шестваше мнението, че в черква се музицира само на богослужение, днес концерт в храма се приема съвсем нормално.

телската си дейност, за което получават помош и подкрепа от по-опитните си колеги. Изпълнителите работят като оперни певци, певци в хорове, инструменталисти в различни музикални формирования. Най-младите певци се подготвят за оперната сцена. Някои се изявяват и в чужбина като оперни певци. Вниманието ни е насочено не само към класиката, изпълняват се и стойностни творби от жанра на мюзикъла, оперетата, джаза и поп музиката. Освен в църковни концерти членове на сдружението участват в концерти на музикална къща „Борис Христов“, в летни концерти, организирани от Столичната община, както и при чествания на празници, бележити дати и др.

На 17 юни бе изнесен концерт в катедралата „Успение Богородично“ в София, посветен на празника на Света Троица и на държавния празник на Светия престол - Свети апостоли Петър и Павел. За съжаление въпреки добрата разгласа посещението бе много слабо. Разбира се, това не попречи да се създаде творческо настроение между изпълнителите. Певците пяха с вдъхновение и с чувство, че изпълнението им трябва да бъде съвършено - нали прославя Бог.

За пръв път бяха изпълнени три старинни френски песни с анонимен автор от епохата на Ренесанса. Колегите Валя Павлова и Богдан Дворецов с флейтистката (блокфлейта) Диана Петрова ни въведоха в атмосферата на стара Франция с точната си интерпретация на ренесансовия стил.

Бароковата музика бе представена с изпълнението на Нина Аначкова (Хендел - ария от операта „Ксеркс“), Таня Данова - също Хендел - две арии от ораторията „Юда Макавей“ и Bel piacere, а също и една песен от Дауланд - Come again - слабо известна в България. Петя Иванова добави още една творба към Хенделовите - O, mio Signor - известна църковна ария с възможност за изява на пълтен алт, какъвто притежава Иванова. Тя изпълни и ария от „Stabat Mater“ на Перголези.

Йолина Кацарова - певица с

мек нежен сопран, се представи с ария от Вивалди - Domine Deus (из „Гloria“), заедно с флейтистката Д. Петрова.

Блокфлейтата, характерна за творбите на старата музика заради мекия си приглушен тон, е любим инструмент в наше сдружение. Изпълнението на Д. Петрова внесе приятно разнообразие в концерта и обогати бароковия репертоар с още една писка - „Котийон“ от Глук.

Изпълнението на Моцартови творби е голяма школа за певците. На нашия концерт прозвучаха две творби - Й. Кацарова изпя „Агнус деи“ от Коронационната меса на Моцарт, а между дуетите бе включено едно известно „Аве Мария“, което изпълниха Кацарова и Данова.

С по-малко на брой творби бе представена музиката от втората половина на XIX в. - с две песни на Хаан, които Маргарита Дамянова изпълни с голямо маисторство. Песните, непознати за публиката, са от френския репертоар на декаданса и се изпълняват на църковни концерти на Запад, а у нас - за първи път.

Галя Павлова изпя прекрасната композиция на Габриел Форе „Pie Jesu“. Тя насити изпълнението си с дълбоцината на молитвата, за което я улесни пътният ѝ тембър и поднесената изящно фраза.

В концертната програма включихме и две български творби - песен от Захари Василев (за флейта) - с Д. Петрова, и ария на Мария Десислава от операта на П. Хаджиев „Лето 863“. Арията изпя Мая Йорданова.

Целият концерт се съпроводи съпровождаше на електрически орган от авторката на тази статия - Майя Хилдегард, за кое то тя изказва благодарност на колегите си, участници в концерта, както и за творческото им сътрудничество при подготовката и изпълнението. За всички нас концертът бе вълнуващо творческо преживяване - най-желаното нещо, за което копнеет всеки творец и артист.

Майя ХИЛДЕГАРД

ИСТИНА
VERITAS
Брой 8 (1453)
август 2011 г.

Благодарим на всички, които дариха средства за пострадалите в Япония

От стр. 1

без дом японски семейства.

Дарените средства „Каритас“ - България, ще предостави на „Каритас“ - Япония, за подпомагане на най-нуждаещите се семейства с храна, вода и вещи от първа необходимост. Много организации на „Каритас“ от целия свят вече събраха и предоставиха средства на „Каритас“ - Япония, за преодоляване на последствията от разрушителното бедствие.

По последни сведения от „Каритас“ - Япония, 108 561 души все още живеят във временно убежища и се нуждаят от външна подкрепа. Много от пострадалите все още разчитат на „Каритас“ за посрещане на своите най-нуждащи нужди. Затова тази помощ - макар и неголяма, ще бъде включена в помощта и усилията на всички организации - членки на „Каритас“ - Интернационалис, за намаляване на страданието на тези хора и върщането им към нормален начин на живот.

Ангел ГЬОРЕВ,
„Отговор в бедствени ситуации“ -
„Каритас“ - България

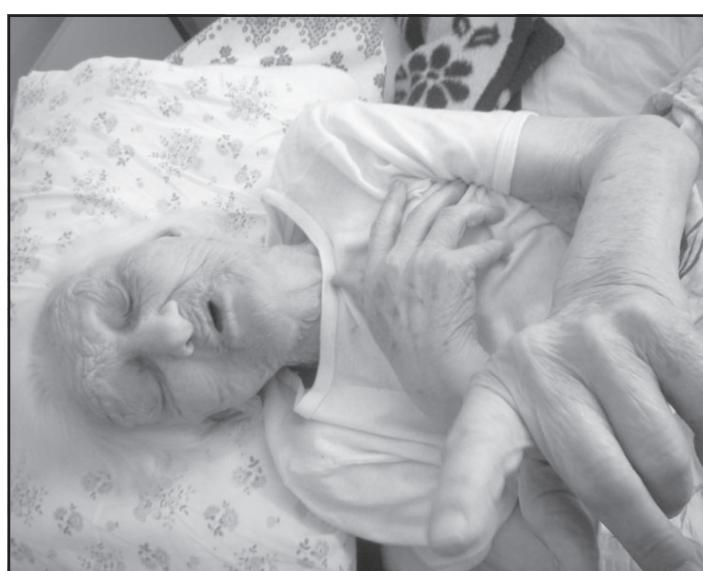

На 17 юни 2011 г. г-жа Елисавета Балабанова навърши 100 години

Столетницата е родена в Пловдив в силно религиозно католическо семейство. Въпреки превратностите на времето с пълно упование в Бог и здрав разум тя прекрачи прага на своите сто години. По този повод в храма, посветен на Дева Мария от Лурд, сестрите на Майка Тереза - които имат грижа за нея, устроиха скромно тържество с отслужена Света литургия в нейна чест.

Бог да я дари с благодат и здраве!

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Кампания на „Каритас“

Подкрепете един самoten и болен възрастен човек.
Дарение от 60 лв. ще му осигури домашни грижи за един месец.

Подкрепете усилията на „Каритас“ в предоставянето на домашни грижи на 400 болни и самотни възрастни хора!

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на кратък номер

17 777

за всички мобилни оператори.

Цената за един SMS е 1.20 лв. с ДДС.

Каритас

**(Продължава
от миниалия брой)**

Приемаше всяко страдание като духовно пречистване. Тези, които всекидневно общуваха с него, знаеха, че Йоан-Павел крачи рамо до рамо с Христос, Който носи кръста. Беше в никакъв смисъл живият образ на Христос, „човек на скърби“, който не премахна страданието, а го освети със светлината на Евангелието...

Към края на август 2004 г. имах последната си аудиенция при Йоан-Павел II. Тогава бях нунций в Уругвай. Един час преди срещата изпратих в папския апартамент букет от петдесет слънчогледа. Това беше благодарност от моята леля от Полша за благопожеланията и благословията за нейния стогодишен рожден ден. Светият отец ме посрещна сияещ. Благодари сърдечно за цветята, които беше направил да поставят пред олтара в частния му параклис. Каза, че получава много рози и лилиуми, но сега за пръв път някой му е изпратил обикновени слънчогледи - чудесни и толкова приятни за окото в градината и по полето. Сънчогледите му напомняха родната земя и особено зарадваха сърцето му.

Мариина духовност

Широко известното е, че епископският и папският девиз (мотото в герба) на Карол Войтила се състои от две кратки думи - *Totus Tuus*, тоест „Целият твой“. Младият духовник е на 38 години, когато става помощен епископ на Краковската архиепископия. Той взема тези думи от молитва, написана от великия френски светец Луи-Мари Гриньон де Монфор (1637-1716), автор на набожността, наричана „посвещаване на Мария“, голям проповедник, поет и народен музикант. „Целият съм твой, Марио, и всичко, което имам, е твое. Прибирах те при себе си като цялото свое благо. Дай ми сърцето си, Марио!“ Йоан-Павел II имаше навика да изписва отделни изречения от тази молитва в горния край на листове хартия, на които собственоръчно пишеше проповеди, речи, енциклики.

Неговата любов към Пресветата Дева Мария е нежна и безгранична любов, пълна със синовна отданост и доверие, засвидетелствана с думи и дела. Той посвети на Мария специална енциклика „*Redemptoris Mater*“ - „Майката на Изкупителя“. Проблемът за изкуплението беше в известна степен основна тема на папското учение. Бидейки Майка на Христос, Мария има необикновен дар за сътрудни-

Рупор, от който се разнася гласът на Свети Дух

чество с Бог. Папата почиташе Божията Майка по различни начини. Всяка първа събота от месеца той казваше броеницата с вярващите във Ватикан. Обогати молитвата на броеницата, като добави петте Светли тайни. В края на понтификата си чества с цялата Църква Година на броеницата, която донесе на вярващите многобройни плодове на духовно обновление. От младини носеше нарамник с образа на Богородица Кармилска. С радост приемаше поклоннически пътувания до големите Богородични светилища в Помпей, Ченстохова, Лурд, Фатима, Луян и в град Мексико. Последното пътуване в живота му беше именно пътуване до Богородичното светилище в Лорето (5 октомври 2004 г.). Копнееше също образът на Мария, Майка на Църквата, да украсява апостолическия дворец във Ватикан. Добре познаваме тази мозайчна икона - Мария с Младенца гледа от високо площада „Свети Петър“. На същия този площад на 25 март 1984 г. Йоан-Павел II, коленичил пред статуята на Богородица, донесена от Фатима, посвети Русия на Непорочното сърце на Мария. Година след това върховният ръководител на Съветския съюз започна процеса на перестройката, който доведе до падането на тоталитарната система.

Без съмнение тази нежна и синовна любов към „Майката на моя Учител“, както пише бляженият в завещанието, се е родила от любовта към Иисус Христос, Когото вярно обожаваше в Светото тайство на олтара. Понякога оставаше дълго на колене пред табернакула, тананикаше някаква песен или разговаряше шепнешком с Иисус, укрит в мълчаливата остия. Евхаристията беше слънцето на неговия живот. Случваше се да лежи по лице с простири на кръст ръце в параклиса, молеи смирено за милост и специална благодат. Предприемаше също и някои актове на покаяние и умъртвление.

Когато вече си е отивал в Дома на Отца през първата събота на април 2005 г., сигурно е излязла да го посрещне любящата майка. И отново го е прегърнала така нежно, както в момента на покушението срещу живота му на 13 май 1981 г. „Една престъпна ръка се прицели, за да ме убие, но друга, майчина ръка, ме спря пред прага на смъртта“, ще каже Йоан-Павел II година по-късно във фатимското светилище, благодарейки на Мария за спасението. Тогава той повери цялата Църква и света на Непорочното сърце на Мария (13 май 1982 г.). През октомври 1982 г. извърши канонизацията на отец Максимилиан Колбе, полски францисканец, голям рицар на Непорочната и мъченик на любовта в лагера на смъртта в Освиенцим (14 септември 1941 г.). Почиташе в негово лице „светия покро-

вител на нашите трудни времена“. С въображението си виждам как Максимилиан излиза да посрещне светия папа заедно с други светци, за които Христовата майка е била пътеводна звезда в техния земен живот - свети принц Казимир, Яцек Одровонж, Станислав Костка, Луи Гриньон де Монфор и други.

Практически изводи

Скъпи братя и сестри, за пръв път в историята на Църквата папата провъзгласи за бляжен своя непосредствен предшественик. Направи го с огромна радост, понеже двамата се познаваха отдавна, а Бенедикт XVI като префект на Конгрегацията за учението на вярата беше високо ценен сътрудник на Йоан-Павел II. Папа Бенедикт XVI извършва лично само тържествените канонизации. Този път той сам пожела да беатифицира обичния предшественик, чиито изказвания често цитира в своите проповеди, речи, послания и енциклики. Големият светец капуцинът отец Пио от Петрелчина някога беше казал на един от своите духовни синове, който е бил семинарист, че Полският папа ще бъде „голям рибар на хора“, а след него ще дойде папа, който „ще утвърди голямо множество братя във вярата“. Вярваме, че бляженият Йоан-Павел II подкрепя своя наследник на Петровия престол с голяма любов, давайки му кураж пред лицето на трудните предизвикателства, които Кормчията на Петровата лодка трябва да приема ежедневно сред бурните събития, разърсващи света. Всички ние,

братя и сестри, имаме свято задължение да помагаме на Светия отец в изпълнението на неговата толкова трудна апостолска мисия, защото кормчията на кораба, екипажът и пътниците плават към едно и също пристанище.

Струва си също да не забравяме, че за канонизирането на бляжения Йоан-Павел II е необходимо само едно чудо. Оттук следва, че трябва да продължаваме да молим Бог чрез застъпничеството на този велик ходатай в небето. Нека смело да му повръваме нашите здравословни проблеми, енорийски грижи и семейни, обществени и лични затруднения. Нека времето от беатификацията до канонизацията да не бъде мъртво време, а време на жива вяра, надежда и любов.

Нека, доколкото ни е възможно, да отваряме произведенията на бляжения и да черпим обилно от съкровищницата на неговото учение. Нека не оставяме прах да покрие неговите томове върху лавиците с книги. Надяваме се, че с времето няма да избледнеят истините на неговото учение, а самият той няма да застине върху паметниците, та дори това да са и най-красивите паметници. В подножието на неговите олтари ще молим този Пилигрим на любовта и прозорливата надежда да стори от човешката борба за благо, справедливост и мир в света да се роди социален ред, в който всички народи да бъдат едно Божие семейство.

И още един важен извод, който следва да се извлече от

проводъзгласяването за бляжен на Йоан-Павел II. Ние не само трябва да признаваме неговата святыненост и да й се възхищаваме, но тя трябва да служи на всички ни като ръководство и стимул за духовна промяна и всеотдайна служба за полза на нашите близки. Дано сред нас да има все повече мъже и жени с пламенни сърца и окрилени нозе в разпространяването на Царството Божие. Нали всеки от нас е иска от тайнствения Божи пламък, тоест от Свети Дух. Духът Животворящ е вечният творчески импулс. Затова нека позволим този Дух мощно да разпалва тази искра и да я възпламени за нов живот, за святынен. Святынта не е цел, запазена единствено за избрани души. Чрез тайнството кръщение всички сме призвани към святынен. Това е универсално призвание - както подчертава II ватикански събор - и няма изключения от това правило. Защото святынта не е нищо друго освен любов, преживявана в цялата й пълнота, любов към Бог и близкия, сътворен по Богски образ и подобие, а „Бог е любов, и който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог - в него“ (1 Йн., 4, 16). Любов и служение - в тези две думи се таи същността на Евангелието, което не престава да проповядва бляженият Йоан-Павел II. Амин.

**Архиепископ
Януш БОЛОНЕНК,
апостолически нунций
в България и Македония
„Из проповедта на
литургията на срещата
на богословието
на 10 май в София“**

Тайната на Преобразението Господне

От стр. 1

ната вяра да бъде непоколебима по време на трудности, които ги очакват. Този момент сигурно е останал дълбоко в паметта им; след доста години в едно от посланията си свети Петър припомня за това събитие.

Преобразението Христово ни припомня, че във всеки момент Христос е в състояние да промени нашия живот. Но също ни говори за една радостна новина - че ще дойде време, когато Господ ще ни преобрази всички - дори нашите тела, в тайната на възкресението и ще ни направи участници на своята хвала.

Обаче този празник не е свързан само с нашата надежда, както и с нашето възкресение и преобразяване. Той също е задача, дадена ни от Господ, заповед, издадена за нас. Условието е нашата постоянна духовна промяна, вът-

решно и външно следване на Христос. По пътя към вечността Христовият ученик трябва да му бъде верен в мислите, словата и действията си. Христос ни обещава, че ще царуваме заедно с Него, където след Петър ще повтарям: „Учителю, колко е хубаво, че сме тук.“

Нека помним какво е пригответил за нас Бог и всеки ден да се насищаме с Неговото тяло и слово. Той желает искрена и постоянна молитва, да служим на нашите близки и да развиваме в себе си вярата, надеждата и любовта. А Той наистина е Бог близък, Който се интересува от нас и е постоянно до нас. Всеки ден се преобразяваме на олтара по време на Евхаристия. Всеки път се преобразяваме в Своето слово и в нашите близки. Нека не губим тези възможности и ние да бъдем близо до Него.

Отец Елко ТЕРЗИЙСКИ

Специално приложение за Iphone за младежката среща с папата

„iGPII“ е името на новото приложение за Iphone, Ipad и iOS, създадено специално за предстоящата Световна младежка среща в Мадрид. Приложението позволява на всички, които са го закупили, да следят по-отблисто световната младежка среща и предлага обширна документация за историята на всички световни срещи, обогатена със снимки и видеоматериали, програмата на срещата в Мадрид, предвидените мероприятия, местата за настаняване и Gps. Въпреки че е направено за участниците в събитието, то е полезно и за журналистите. Приложението, създадено от Futertech&Adv Production по искане на Фондацията „Йоан-Павел II за младежката“, е на пет езика: италиански, френски, немски, английски, испански и португалски.

Цената му е 3.99 евро, а събраната сума от закупуването на приложението ще послужи за финансиране на пътните разноски на младежи от далечни-те страни.

(Продължава от миналия брой)

И още - през 1872 г. в с. Хамбарлий, през 1875 г. - в с. Дуванлий. Използвам старите имена на селата, а не днешните, които датират от 1934 г., за да подчертая факта, че са строени преди Освобождението на България, т. е. при неримоверно трудни условия, но „Tout est bien qui finit bien“ благодарение на тактичността и дипломатичността на епископите Андреа Канова и Франческо Рейнауди. След време някои от тези черкви се оказват недостатъчно големи, за да побират богомолците. Този факт свидетелства за благотворната пастирска дейност на енорийските свещеници капуцини, които - както бе споменато - чрез благовестие и религиозна просвета привличат енориашите да изпълняват религиозните си обязаности - отлична атестация за отците капуцини.

Съществуващите днес в цитираните села черкви са строени след земетресението през 1928 г., засегнало Южна България, благодарение на финансовата помощ на папа Пий XI (1922-1939) чрез застъпничеството на Апостолическия визитатор в България архиепископ Анджело Ронкали, бъдещия папа Йоан XXIII (1958-1963). Освен черквите по селата през 1861 г. - при служението на епископ Андреа Канова - са довършени пристройката и украсата на катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив. Той е дело на браздиговският майстор Иван Боянин. С размерите си - дълга 48 м, широка 21 м и висока 15 м, с красива си фасада в стил барок на времето си катедралата е считана за най-импозантната католическа черква на Балканския полуостров. На 30 август 1896 г. апостолическият викарий архиепископ Роберто Менини (1885-1916) освещава и конкатедралата „Свети Йосиф“ в София. Обръщайки се на четири езика към пълномощните министри на Франция, Австрия, Италия и Белгия, той благодари за помощите, отпуснати от тези държави за строежа на храма. В реплика до Конгрегацията за разпространение на вярата отец Бернард от Андермат, генерален представител на отците капуцини, съобщава: „Катедралата в София е дълга 36 м и широка 14 м, трикорабна, с две камбанарии. Над централния вход са отлети тиара и атрибути на Римския първосвещеник както и надпис: „Soli Deo honor et Gloria“ (На Единствения Бог чест и слава). Впрочем всички черкви в Софийско-Пловдивската епархия са строени с това посвещение, включително и конкатедралата в София. Всички ние, прекрачили днес прага на този избран и осветен от Бог величествен храм - „Дом Божи и врата небесна“ (Битие, 28, 17), свидетелстваме за благодатната харизматична мисия на отците капуцини - възстановители и строители на черкви, параклиси и катедрали.

В този ден свидетелстваме също и за непоколебимото ни упование в Христовото обещание, предавано ни от духовните ни наставници и съхранено през най-трудните години на тоталитарния режим: „Az съм с вас през всички дни до свършката на света“ (Мт., 28, 20).

Строителството на черкви отразява част от францисканска харизма, която би се превърнала в блюждаещ лъч, ако не „сияеше с целия блясък на Тайната на Евхаристия“ (Йоан-Павел II, енциклика „Църквата живее от Евхаристия“, 17 април 2003 г.). В този смисъл Съборната догматична конституция „Lumen gentium“ (Светлина на народите, 21 ноември 1964 г.) отбе-

дава: „Жетвата е голяма, а работниците малко. Молете Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата си!“ (Мт., 9, 37-38). Малките братя капуцини се отзовават на призыва на Учителя. Време за губене няма; съставена е програма - откриване на училища за ограмотяване на съзнателно държаните от властта на поробителя в невежество момчета и момичета, както и откриване на семинария, в която да се реализират свещенически и монашески звания. И ето, в селата Хамбарли, Дуванли, Давудджово, Балтаджи, Кальчли и Герен са открити училища отделно за момчета и отделно за момичета, докато в Ахланово, Сел-

ведание. От 1870 г. в „Свети Андрей“ официално се преподава на френски, което предизвиква невиждан дотогава наплив от ученици - неоспоримо доказателство за жаждата за знания, вродена у българина. А колкото и парадоксално да изглежда, факт е, че благодарение на прозорливостта на един монах капуцин - в случая на епископ Андреа Канова, скромното училище „Свети Андрей“ трасира една дългомечтана пътечка с благотворни последици за европеизацията на България. То подсказа необходимостта от откриване на чуждестранни учебни заведения в България. Френските колежи в Пловдив, София, Бургас, Варна, Ямбол, Русе превърнаха пътечката в уникатна по своето значение и качество магистрала, която да отведе България в Европа. Именно през ранните години след Освобождението на България от османско робство във френските колежи бъдещи държавници, висши военни, дейци на науката и изкуството, духовници, писатели, лекари, инженери и т. н. получиха своето образование и европейско възпитание, възприеха общочовешките ценности - свобода, равенство, братство, солидарност, които всъщност са християнски ценности.

След откриване на училища отците капуцини пристъпват към изпълнение на точка 2 от програмата. През 1868 г. архиепископ Франческо Рейнауди открива първата в историята на ордена семинария в България. В нея е заложено убеждението, че тя ще се превърне в разсадник за местни свещенически и монашески звания. Първоначално кандидатите пристъпват почти плахо, което бихме приели като естествена проява от страна на родители и младежи без традиция в тази насока. През 1882 г. архиепископ Роберто Менини открива ново крило към семинарията. И през учебната година 1890-1891 семинаристите са осемдесет и един. Явно Господарят на жетвата бе изпълнил молбата на народа и бе изпратил необходимите работници.

Когато споменавам година 1891-а, спонтанно я асоциирам с далечната 1841-а. Изминали са петдесет години от деня, в който Рицарите капуцини откриха битката за завладяване на Града на тепетата и околните села, битка благородна, но не със силата на оръжието, а със силата на Словото Божие, с мисионерско усърдие и личен пример.

Петдесет години! Прекрасен повод за анализ и оценка след половин вековна апостолска дейност при изключително трудни условия в една поробена страна, в една токуща отхвърлила политическо и духовно петвековно робство на страна. И както се полага, оценката е дадена лично от генералния представител на ордена отец Бернард от Андермат. В писмо до архиепископ Роберто Менини той изразява задоволството си от дейността на събрата през изминалите половин век, като отчита доброто състояние на новопостроените енорийски храмове, грижите за образоването на подрастващите младежи и девойки, високото ниво на обучение в семинариите в

Пловдив и София, участието на терциарите в живота на енорията и най-вече набожността и благочестието на енориашите. „Уверявам ви - пише в оценката си отец Бернард от Андермат, - че бях силно впечатлен и искрено удовлетворен, като виждах как вярващите изпълват черквите, за да присъстват всяка сутрин на светата литургия и всяка вечер, за да измолват свeta броеница.“

Кои са тези, които със служението си заслужиха тази висока оценка? Отговорът може да бъде само един: епископ Андреа Канова, основоположник на капуцинската мисия в Софийско-Пловдивската епархия, епископ Франческо Доменико Рейнауди, ревностен предшественик, затвърдил авторитета на Католическата църква в новоосвободена България и удостоен за председател на Румелийското народно събрание, архиепископ Роберто Менини, известен в цяла Европа дипломат, пламенен проповедник и изкусен оратор, автор на религиозна литература, неуморим съработник на Господната нива. Без изключение към тях причисляваме и всички отци капуцини, свещенодействали през отчетния период. Имената им са записани в книгата на живота и в признателната памет на техните приемници и в сърцата на католиците от Софийско-Пловдивската епархия. Истината повелява да бъде заченет изключително ценният принос и на техните събрата - чужденци и българи, мирски свещеници и от други ордени, било като енорийски свещеници, например в с. Борец, било като преподаватели по богословие, философия, нравствено богословие, музика, френски език в семинарията за мирски свещеници.

Извърян е първоначалният, винаги труден етап. След Освобождението при новите политически, социални и административни реалности в редиците на Малките братя капуцини присъства изявено попълнение българи. Мимоходом припомням, че първият капуцин българин е отец Александър Драганчев. Ще припомня също, че най-младият капуцин българин (и всички се надяваме, че няма да е последният) е преподобният отец Елко Терзийски. Попълнението е формирано в Пловдивската и в Софийската семинария, в новициата на манастира „Сан Стефано“ в днешния истанбулски квартал Йешилкьой, в Апостолическия източен институт на отците капуцини „Capuccinorum Instituti Apostolici Orientis“ в Буджа край гр. Смирна, в който се преподава философия, богословие и канонично право. Ксероксно копие от аналита на института (1908 г.) е депозирано и в архива на нашата енория. В него фигурират имената на всички българи студенти семинаристи, сред които Григор Гайдаджийски, Дамян Гюлов, Ангел Бадов. Естествено не е пропуснато името на дългогодишния преподавател по канонично право, нравствено богословие и философия отец Винкентий Пеев.

Иван ТЕОФИЛОВ

Доклад, изнесен на 23 май в конкатегралата „Свети Йосиф“ в София на честването на 170-годишнината от основаването на мисията на Малките братя капуцини в България
(Следва)

„Laudate Dominum

omnes gentes, Laudate eum omnes populi, quoniam magna est super nos misericordia ejus“ (Хвалете Господа всички народи, възхвалявайте Го всички племена, защото Неговата милост към нас е велика. Пс. 116, 1-2)

лязва: „Евхаристичното жертвоприношение е източник и връх на целия християнски живот“. И наистина, според Съборния декрет „Presbyterorum ordinis“ (7 декември 1965 г.) „, в Светата Евхаристия е съсредоточено цялото богатство на Църквата, т. е. самият Христос, който посредством животворената си от Свети Дух път дарява живот на хората“.

Цитираните истини на нашата вяра определят и единственото заключение, формулирано в енциклика „Църквата живее от Евхаристията“: „За отслужване на Евхаристията е абсолютно задължително присъствието на ръкоположен свещеник, т. е. Евхаристията е главната и централна причина за съществуването на тайнството свещенство, установено в горницата едновременно с пресвета Евхаристия“. „In supremae nocte senae, recumbens cum fratribus“ (В нощта на последната вечеря, като седна с братята - из химна „Pange lingua“) Иисус взе хляб и каза: „Това е Моето тяло, което за вас се дава.“ И като взе чашата, рече: „Това е Моята кръв“ (Мк., 14, 24). „Това правете за Мой спомен“ (Лк., 22, 19). И тъй, без свещеник няма Евхаристия, както и без Евхаристия „не е възможно да се формира християнска общност, чийто корен и опора е отслужването на светата Евхаристия“ („Presbyterorum ordinis“).

Бековечни истини! Ето вече двадесет века те като благодатен дъжд животворят Господната нива. А тя не престава да осигурява богат урожай за Божия народ: „Et adimplebitur populus meus bonus meis“ (И Моят народ ще се насети на Моите блага) казва Господ (Иеремия, 31, 14). Наистина, Господ дава, но в кошара не вкарва - необходимо са работници. И Учителят

Цената на човешката душа

През 1925 г. американските вестници разказали историята на едно момиче от семейство на протестанти, чийто баща бил много богат. Момичето станало католичка. Когато бащата научил за постъпката на дъщерята, я повикал и я казал:

- Слушай, в моето завещание съм ти оставил 100 хиляди долара. Ако в срок от една седмица не се откажеш от католичеството, ще направя ново завещание и вече няма да получиш и цент от мен.

Момичето отговорило спокойно:

- Татко, моята душа е поценнена от 100 хиляди долара.

И останала твърда в католическата вяра. Тук важат думите на Исус Христос, който казва: „Каква полза за человека, ако спечели цял свят, а загуби душата си!“

Единственият бунтовник

Веднъж прочутият френски астроном Франсоа Араго (1786-1853) говорел на събрание в Париж за движението на звездите.

- Господа, идущата седмица, в четвъртък, в 12,44 ч ще имаме слънчево затъмнение, което ще може да бъде наблюдавано и в Париж. Луната ще се намира между слънцето и земята и ще закрие за известно време слънчевата

светлина. Слънцето, Луната и Земята се движат по волята и наредбата на Бог Творец.

След кратка пауза астрономът продължил:

- Едничкият бунтовник против Бог е човекът. Защото човекът, злоупотребявайки със свободната си воля, не иска да изпълнява Божията воля.

Подражание на Иисус

Веднъж един богаташ отишъл при благения отец Петър Фабро от Мантова (Италия) и го помолил да му даде съвет, за да може да води добър християнски живот и така да постигне своето вечно спасение. Отчето му предложил следното:

- Всеки ден, когато сядаш да се храниш, ще казваш следните думи: Исус се роди като бедно детенце и живя беден живот; аз пък живея в богатство и изобилие. Исус страдаше от глад в пустинята и се лишаваше от удобства и удоволствия; аз пък се храни с много вкусни и скъпи ястия. Исус прекара един поклоннически живот и умря върху кръста; аз живея в разкоши и наслади.

Богаташът послушал съвета на отец Петър Фабро и започнал да повтаря думите всеки ден преди ядене. Отначало те не му правели голямо впечатление. Но с времето започнал да изпитва нещо като срам - Исус се хранел бедно, а той - предоволно... Работа-

та стигнала дотам, че един ден той просто нямал кураж да седне на богато отрупаната трапеза.

След известен размисъл богаташът отишъл отново при отец Фабро и му заяви, че е готов да го последва по пътя на бедността и на покаянието.

Има ли там разпятие

Една девойка, която желала да бъде приета в манастир, се представила на началницата и я помолила да бъде приета като послушница. Началницата, понеже имала опит с такива желаещи, я развела из манастира, като описвала преувеличено - за да я изпита - тежестите на монашеския живот. По едно време девойката се обадила:

- Майко, искам да ви попитам само едно нещо - има ли разпятие в малката и бедна килийка, където ще трябва да спя върху кораво легло? Има ли разпятие в трапезарията, където ще трябва да се храня само с лук, боб и леща?

- Да, чедо мое, разпятието има навсякъде - отвърната началницата.

- Добре тогава. Надявам се, че нищо няма да ми се види трудно, когато до себе си имам разпятието.

След тези думи монахинята с радост приела новата послушница в манастира.

Из „Назидателни примери“ на отец Павел ЙОТОВ, францисканец, събиран и подреддани около 1960-1990 г.

4 Енциклика Rerum Novarum

От стр. 5

привлича вниманието върху атрактивната сила на социалистическите течения, като изтъква необходимостта от разгравничаване от историческите и идеологическите изяви на социализма: националсоциализъм, социалдемокрация, социализъм в балканска версия, т.е. титовизъм, реален социализъм и т. н. С това разграничаване папата цели да предпази онези, които биха се поддали на марксистко-ленинската атеистична доктрина за разрешаване на социалния проблем.

Папа Йоан-Павел I, Усмихнатия папа, изbral за свой девиз „Humilitas“ (смирение), пристъпването си на Петровия престол заявява: „Поставям се всесъло на разположение на Църквата и на гражданско общество.“ Но през едномесечния си понтификат (26 август - 29 септември 1978 г.) той няма възможността да обнародва енциклика по социалния проблем. А той като дете от работническо семейство би могъл да ни каже много по проблема. Но в замяна на 20 септември осъждада ленинизма - тогава в своя апогей - като политическа идеология: „Напълно погрешно е твърдението, че политическото, икономическото и социалното освобождение съвпада със спасението в Иисус Христос, че Царството Божие се отъждествява с царството на човека, че „Ubi Lenin ibi Jerusalem“ (Където е Ленин, там е Йерусалим).“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 8 (1453)
август 2011 г.

ти, синдикати и движения за социална справедливост - единствена изгражда социалната си доктрина върху любовта към човека при зачитане на неотменимите и ненакърними права на човешката личност. Този е лайтмотивът на енциклика „Бог е любов“. Енциклика „Caritas in Veritate“ засяга животрептищите проблеми на нашето съвремие: човешкото развитие, икономическото развитие и гражданско общество, използването на природните енергийни ресурси, правата и задълженията за развитието на народите. С тази енциклика папа Бенедикт XVI припомня изразеното от папа Павел VI убеждение, че „Развитието е новото име на мира“.

В заключение папа Бенедикт XVI заявява категорично, че хуманизъмът, който днешното общество прокламира, е нехуманен, тъй като изключва Бог и по този начин го изправя от истинското му съдържание.

Енцикликата на папа Лъв XIII, чиято 120-годишнина възпоменаваме, е паметно събитие не само в историята на Католическата църква, но е епохално събитие и в историята на човечеството. Католическата църква отхвърля категорично древно-єзическата максима „Nomo homini lupus“. За съжаление тя е в сила и днес: „Човек за човека е вълк“. Църквата обаче е убедена и затова пледира, че разрешаването на социалния проблем е възможно единствено въз основа на Христовото благовестие за мир, братолюбие, солидарност и субсидиарност, както и при зачитане на принципите на християнската ценностна система.

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 3 Тайнството Евхаристия VI. Пасхалното угощние

1390 Благодарение на сакралното присъствие на Христос под всеки един от знаците, Причастието само във вида на хляб позволява да получим целия плод на евхаристичната благодат. По пастирски съображения този начин на Причастие е законно установен като най-приложим в латинския обред. „Светото Причастие реализира по-пълно своята форма на знак, когато се прави в двета вида. Защото под такава форма знакът на евхаристичното угощение е по-очевиден“ (Institutio generalis Missalis Romani, 240: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 68). Това била форма за Причастие в източните обреди.

Плодовете на Причастието

1391 Причастието увеличава нашето единство с Христос. Приемането на Евхаристията в Причастието носи като основен плод тясното сближение с Исус Христос. Господ казва: „Който яде Моята плът и пие Моята кръв, пребъдва в Мене, и аз в него.“ (Иоан, 6, 56). Животът в Христос намира свое основание в Евхаристичното угощение: „Както Мене е пратил живият Отец, и аз живея чрез Отца, тъй и който Мене яде, ще живее чрез Мене“ (Иоан, 6, 57).

Когато по време на Господните празници верните приемат Тялото на Сина, те провъзгласяват едни на други Благата вест, че залогът за живот им е даден, както когато ангелът казва на Мария-Магдалина: „Христос възкръсна!“. Ето че сега животът и възкресението се дават на този, който получава Христос (Fanqoth, Breviarium iuxta ritum Ecclesiae Antiochenae Syrorum, v. 1 (Mossul 1886) p. 237a-b).

1392 Това, което материалната храна прави в нашия физически живот, Причастието го осъществява по чудесен начин в нашия духовен живот. Причастието с плътта на възкръсналия Христос, „оживотворена от Светия и животворящ Дух“ (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 5: AAS 58 (1966) 997), запазва, увеличава и подновява благодатния живот, получен при Кръщението. Този растеж на християнски живот има нужда да бъде подхранван чрез евхаристичното Причастие, хляба на нашето странствуване, до момента на нашата смърт, когато ще ни бъде дадено като предсмъртно Причастие.

1393 Причастието ни разделя от греха. Тялото на Христос, което получаваме в Причастието, е „дадено за нас“ и Кръвта, която пием, е „плътта за мнозина за оправдение на греховете“. Ето защо Евхаристията не може да ни съедини с Христос без възможност за да очисти от извършените грехове и да ни предпази от бъдещи грехове.

„Колкем ядете тоя хляб, и пнете тая чаша, ще известявате смъртта на Господа“ (Вж. 1 Кор. 11, 26). Ако известяваме смъртта на Господа, ние известяваме оправдението на греховете. Защото винаги, когато Неговата Кръв се пролива, тя се пролива за оправдение на греховете и аз трябва винаги да Го приемам, за да ми прощава винаги греховете. Аз, който винаги греша, ще трябва винаги да имам едно лекарство (SANCTUS AMBROSIUS, De sacramentis 4, 28: CSEL 73, 57-58 /PL 16, 446/).

1394 Както телесната храна служи за възстановяване загубата на сили, така и Евхаристията укрепва любовта, която в ежедневния живот има тенденция да отслабва; този съживява любов залива простителните грехове (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 13a, Decretum de ss. Eucharistia, c. 2: DS 1638). Като ни се дава Сам, Христос съживява нашата любов и ни прави способни да скъсаме нашите неверни чувства към творенията и да пуснем корените си в Него.

Понеже Христос умря за нас от любов, когато възпоменаваме Неговата смърт в момента на жертвоприношението, ние молим Неговата любов да ни бъде дадена чрез идването на Светия Дух; молим смириено, щото по силата на тази любов, поради която Христос пожела да умре за нас, ние също, като получаваме благодатта на Светия Дух, да виждаме света като разплат за нас и да бъдем самите ние разпнати за света. (...) След като сме получили дара на любовта, да бъдем мъртви за греха и да живеем за Бог (SANCTUS FULOENTIUS RUSPENSIS, Contra gesta Fabiani 28, 17: CCL 91A, 813-814 /PL 65, 789/).

1395 Чрез същата любов, която възпламенява у нас, Евхаристията ни предпазва от бъдещи смъртни грехове. Колкото повече ние вземаме участие в живота на Христа и напредваме в Негово приятелство, толкова по-трудно ще ни бъде да се разделим от него чрез смъртните грехове. Евхаристията не е установена да прощава смъртните грехове. Това е присъщо на тайнството Покаяние. Присъщо на Евхаристията е да бъде тайство за тези, които са възможно общение с Църквата.

Единството на мистичното Тяло: Евхаристията прави Църквата. Тези, които получават Евхаристията, са съединени потъсно с Христос. С това Христос ги съединява с всички верни в едно общо тяло: Църквата. Причастието обновява, усиљва, задълбочава това възпроизвеждане в Църквата, вече осъществено чрез Кръщението. В Кръщението ние сме призовани да образуваме само едно тяло (Вж. 1 Кор. 12, 13). Евхаристията осъществява този призив: „Чашата на благословението, която благославяме, не е ли общение с кръвта Христова? Хлябът, който ломим, не е ли общение с тялото Христово? Защото един хляб, един тяло сме ние многото, понеже всички се причастваме от един хляб“ (1 Кор. 10, 16-17).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Папа Бенедикт XVI разговаря с космонавти

В началото на юни папа Бенедикт е разговарял чрез виdeoвръзка от апостолическа палата във Ватикан с астронавтите в международната космическа станция. В станциите са били трима руснаци, двама американци, един германец и един италианец. Папата ги е поздравил на майчиния им език, като им е пожелал здраве и успешно завръщане. Той им е припомнил, че „Църквата се интересува не само от земните дела, а най-вече от небесните и тъй като вие сте в извънземна орбита, се явявате своеобразни наши представители и мисионери“. В продължение на половин час всички астронавти поотделно са се обръщали към папата с „Ваше Светейшество“. Те са благодарили на родния си език, че имат честта да разговарят с уважавания и авторитетен папа и с по няколко изречения са отговорили на неговите въпроси, описвайки накратко своите впечатления. Всички са били единодушни, че „Земята, нашата планета, е най-красивото място, че тя изглежда толкова нежна и крехка, че трябва да я пазим и да живеем задружно всички, както ние в орбиталната станция вече месеци живеем в мир и разбирателство“.

Накрая Светият отец е благодарил на руската, американ-

ска и европейската агенция за космически изследвания за осъществяването на тази „историческа и уникатна“ връзка. И се е обрънал към космонавтите Дмитрий, Александър, Андрей, Марк, Рон, Майк, Роберто и Паоло с думите: „Благодаря ви най-сърдечно за щастливите минути, които ми дарихте! Желая ви много здраве и успешно приземяване! Дерзайте! Бог да ви благослови!“

Петър КОЧУМОВ

През 2010 г. „Помощ за страдаща Църква“ е финансирана 5587 проекта в 153 държави

На 30 юни бе публикуван годишният доклад за 2010 г. на организацията с папско право „Помощ за страдаща Църква“ (Kirche in Not), основана от отец Веренфрид ван Стратен през 1947 г. През мината година организацията е получила парични дарения, рекордни в нейните 63 години живот и с 13,9 на сто повече от 2009 г. Със събраната сума от 86,9 милиона евро са финансираны 5587 проекта, реализирани в 153 страни, отделяки особено внимание на страните, в които Църквата среща трудности в своята мисия. Според комюнике, публи-

Семинаристи в Хавана - благодарение на Kirche in Not

кувано на интернет-страницата на агенция Fides, през 2010 г. „Помощ за страдаща Църква“ е отпуснала стипендии за 10 645 семинаристи, събрали е 1 245 352 намерения от липтургии, подпомогнала е 417 строителни или реставраторски проекти на черкви или праклиси, финансирала е 753 проекта в полза на монахини, сред които изграждане на ма-

настири, формиране на послушнички, закупуване на моторни превозни средства и издръжка. Събранныте дарения от 17-те национални секретариата на организацията са били разпределени по следния начин: 29 процента за строителни проекти, 16 процента за липтургични намерения, 12,1 процента за богословска формация, 10,6 за процента за пасторална помощ, 10,5 на сто за катехизис, 8,8 на сто за месиен апостолат, 4,6 на сто за моторни превозни средства, 4,1 на сто за библейски апостолат, 2,9 на сто за издръжка, 1,4 на сто за спешни помощи. На преден план изпъква помощта към Църквата в Русия - както за Католическата (1 465 282 евро), така и за Православната (701 300 евро). 434 582 евро е сумата, отпусната за междуконфессионални проекти.

Франция Беатификация на сестра Маргерит Рутан, гилотинирана по време на Френската революция

На 19 юни с тържествена литургия във френския град Дакс кардинал Анджело Амато, префект на Конгрегацията за делата на светците, обяви за блажена сестра Маргерит Рутан от конгрегацията Дъщери на милосърдието на свети Винсент де Пол. Тя умира през 1794 г. като мъченица, а днес е наричана „пionер на социалната дейност на Църквата“.

Осма от 15 деца - 4 момчета и 11 момичета, Маргерит е родена в Меъ на 23 април 1736 г. в работническо, но заможно семейство. Бащата, който работи неуморно и от работник става архитект и предпри-

емач, виждайки интелигентността на дъщеря си, я въвежда в математиката, геометричния дизайн и архитектурните принципи - дисциплини, които по онова време не са нещо обичайно за жени. Светото провидение обаче я подготвя за бъдещите отговорности на религиозния живот.

На 21-годишна възраст Маргерит влиза при Дъщерите на милосърдието в генералната къща в Париж в предградието Сен Дени. В продължение на 37 години, чак до смъртта си, се посвещава на служение на бедните в различни френски болници. През 1773 г. минава през Фонтенбло, където кралица Мария Антоанета и повърява грижата за мадам Де Фльори. След като пристига в Дакс, става настоятелка и се посвещава с усърдие и професионализъм в служба на милосърдието към болните,

бедните и сестрите си.

По време на Френската революция Дъщерите на милосърдието биват закрити в Дакс на 20 април 1792. Сестра Маргерит е арестувана и затворена на 24 декември 1793 г. Поставена е в пълна изолация и след два кратки

Нов секретар на Папския съвет за душепастирска дейност при службите за здравеопазването

Папа Бенедикт XVI назначи за секретар на Папския съвет за душепастирска дейност при службите за здравеопазването монс. Жан-Мари Мате Мунендауату от Конго, досегашен подсекретар на съвета. Заедно с това Светият отец назначи на негово място за подсекретар отец Аугусто Кенди, досегашен секретар в Конгрегацията за доктрина на вярата.

Новият секретар е роден през 1955 г. в района на Северен Киву (Заир). Подготовката му преминава през епархиалната семинария в Музиенен, завършила философия и богословие в академията „Пий X“ в Букаву, а след това и в университета „Иоан-Павел II“ в Киншаса. Ръкоположен е за свещеник през 1982 г. в Република Конго, от 1982 г. до 1985 г.

е преподавател, а след това и ректор на семинарията в Музиенен. Изпълнява и длъжността помощник-kapелан в „Centre Hospitalier de Verdun“, Канада. Между 1985-1989 г. завърши обучението си в Папския Григориански университет с докторат по Канонично право.

От 1 април 1991 г. започва службата му в Папския съвет за душепастирска дейност при службите за здравеопазването. На 31 юли 2009 г. папата го назначава за подсекретар на ведомството. Монс. Мате Мунендауату е член на Папската академия за живота и автор на различни публикации, засягащи предимно биоетиката. Говори френски, италиански, английски и суахили.

Пакистан Закрито бе министерството за религиозните малцинства

Пакистанското правителство закри федералното министерство за религиозните малцинства, за чито цели заплати с живота си неговият министър Шабхаз Бхати. Решението е взето в рамките на общия план за децентрализация, който премахва седем министерства - на религиозните малцинства, прехранването и земеделието, здравеопазването, околната среда, труда, развитието на жените и спорта, и премества техните компетенции на ниво провинция. След приемането на плана правителството, председателствано от Раза Гилани, посочи, че това е „най-важното демократично преструктурiranе от 1947 г.“. Зададен от агенция Fides за решението на правителството,

държавният министър за религиозните малцинства Акрам Гил не скри своето разочарование. „Нямаме алтернатива. Това е решение на пакистанския парламент и трябва да се зачита.“ Въпреки това, продължи Акрам Гил, „министър-председателят Гилани ни увери, че след около седмица ще бъде създадено ново федерално министерство за религиозната хармония и човешките права, което трябва да поеме част от въпросите, отнасящи се до религиозните малцинства, защивайки тяхното благосъстояние. Надяваме се също като предишното ведомство и новото министерство да работи добре за защитата на правата на малцинствата“.

Дъщерите на милосърдието, защото те със своето служение, посветено на бедните и болните, правят неоснователни отправените към тях обвинения, че са паразити на обществото.

Кардинал Амато отбележа, че свидетелствата сочат един потресаващ факт:

„След като я гилотинира, плачът, изпълнен с омраза, брутално се нахвърля върху тялото и лицето на мъченицата, като ги обезобразява, за да унижи нейната сила на духа и да погази нейната святост. През юни 1794 г. режимът на терор свърши. Една година по-късно управлението на областта на Дакс изрично заявява, че град Дакс дълго ще тъжи за добродетелната жена, създателка на най-красивата болнична сграда, нечовешки по-жертвана по неоснователни обвинения.“

